

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

ISSN 1024-3054

L 117

fjrtionde årgången

7 maj 1997

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

- ★ Rådets förordning (EG) nr 820/97 av den 21 april 1997 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter 1
- ★ Kommissionens förordning (EG) nr 821/97 av den 6 maj 1997 om ytterligare kvantiteter av textilprodukter som skall tilldelas Vietnam 9
- ★ Kommissionens förordning (EG) nr 822/97 av den 6 maj 1997 om ändring av förordning (EEG) nr 2676/90 om fastställande av gemensamma analysmetoder för vin 10
- Kommissionens förordning (EG) nr 823/97 av den 6 maj 1997 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 13
- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet 15

II *Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk*

Kommissionen

97/287/EG:

- ★ Kommissionens beslut av den 2 april 1997 om avslutande av antidumpningsförfarandet rörande import av kullager med en yttre diameter av högst 30 mm med ursprung i Japan 28

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 820/97

av den 21 april 1997

**om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur
och om märkning av nötkött och nötkött produkter**

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA
FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 43 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁽²⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

Marknaden för nötkött och nötkött produkter har destabiliserats på grund av krisen med bovin spongiform encefalopati. Det har därför visat sig nödvändigt att återupprätta balansen på denna marknad. Detta kan genomföras effektivast genom att förbättra insynen i villkoren för produktionen och saluföringen av berörda produkter, särskilt när det gäller "spårning".

Av denna anledning är det ytterst angeläget att det införs dels ett effektivare system för identifiering och registrering av nötkreatur på produktionsstadiet, dels att det skapas ett särskilt och på objektiva kriterier grundat gemenskapssystem för märkning av nötkött i försäljningsledet.

De garantier som denna förbättring innebär kommer därför att medföra att vissa krav av allmänt intresse uppfylls, till exempel skydd av folk- och djurhälsan.

Följaktligen kommer konsumenternas förtroende för nötköttets och nötköttprodukternas kvalitet att uppmuntras.

I artikel 3.1 c i rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med

sikte på att förverkliga den inre marknaden⁽⁴⁾ fastslås att djur som är föremål för handel inom gemenskapen skall identifieras enligt kraven i gemenskapens bestämmelser och registreras på ett sådant sätt att den anläggning, central eller organisation som djuren ursprungligen kommer ifrån eller har passerat på vägen kan spåras samt att dessa system för identifiering och registrering före den 1 januari 1993 skall utsträckas till att omfatta även förflyttning av djur inom de enskilda medlemsstaternas territorier.

I artikel 14 i rådets direktiv 91/496/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av regler för hur veterinärkontroller skall organiseras för djur som importeras till gemenskapen från tredje land och om ändring av direktiven 89/662/EEG, 90/425/EEG och 90/675/EEG⁽⁵⁾ fastslås det att identifiering och registrering som nämns i artikel 3.1 c i direktiv 90/425/EEG av sådana djur måste ske efter det att den veterinära kontrollen utförts, förutom om det gäller slaktdjur och registrerade hästdjur.

För förvaltningen av vissa av gemenskapens stödprogram på jordbruksområdet krävs det att vissa slag av boskap märks individuellt. Därför bör identifierings- och registreringssystemet möjliggöra tillämpningen och kontrollen av dessa åtgärder. Lämpliga påföljder vid överträdelser av bestämmelserna i denna förordning bör föreskrivas.

Det är nödvändigt att säkerställa ett snabbt och effektivt informationsutbyte mellan medlemsstaterna för en korrekt tillämpning av denna förordning. Gemenskapsföreskrifter har fastställts i rådets förordning (EEG) nr 1468/81 av den 19 maj 1981 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter samt om samarbete mellan de förra och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen⁽⁶⁾ samt i rådets direktiv 89/608/EEG av den

⁽¹⁾ EGT nr C 349, 20.11.1996, s. 10 och EGT nr C 100, 27.3.1997, s. 22.

⁽²⁾ EGT nr C 85, 17.3.1997.

⁽³⁾ EGT nr C 66, 3.3.1997, s. 84.

⁽⁴⁾ EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 29. Direktivet senast ändrat genom direktiv 92/118/EEG (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49).

⁽⁵⁾ EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 56. Direktivet senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

⁽⁶⁾ EGT nr L 144, 2.6.1981, s. 1. Ändrad genom förordning (EEG) nr 945/87 (EGT nr L 90, 2.4.1987, s. 3.).

21 november 1989 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas myndigheter och samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av lagstiftningen om veterinära frågor och avelsfrågor⁽¹⁾.

De gällande reglerna om identifiering och registrering av nötkreatur har fastställts i rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 om identifikation och registrering av djur⁽²⁾. Erfarenheterna visar att genomförandet av det direktivet när det gäller nötkreatur inte har varit helt tillfredsställande och bör förbättras ytterligare. Därför är det nödvändigt att anta en särskild förordning för nötkreatur för att förstärka bestämmelserna i direktivet.

För att upprättandet av ett förbättrat identifieringssystem skall kunna accepteras är det av avgörande betydelse att det inte ställs överdrivna byråkratiska krav på producenten. Rimliga tidsfrister för det genomförandet bör föreskrivas.

För att snabbt och korrekt kunna "spåra" djur med hänsyn till kontrollen av gemenskapens stödprogram bör alla medlemsstater skapa databaser där djurets identitet, alla anläggningar på deras territorium och förflyttningar av djuren registreras enligt bestämmelserna i rådets direktiv 97/12/EG av den 17 mars 1997 om ändring och uppdatering av direktiv 64/432/EEG om djurhälsoproblem som påverkar handeln med nötkreatur och svin inom gemenskapen⁽³⁾, i vilket de hygienkrav som gäller denna databas anges närmare.

Åtgärder bör vidtas för att skapa tekniska villkor som garanterar att producenterna på ett optimalt sätt kan kommunicera med databaserna och att dessa används i vid utsträckning.

För att göra det möjligt att "spåra" förflyttningar av nötkreatur bör djuren identifieras genom att ett öronmärke sätts fast på vardera örat och att de i princip åtföljs av ett pass vid varje förflyttning. Det som kännetecknar öronmärket och passet bör fastställas på gemenskapsnivå. I princip bör ett pass utfärdas för varje djur som har fått öronmärkning.

De djur som importerats från tredje land enligt direktiv 91/496/EEG bör underställas samma krav på identifiering.

Alla djur bör behålla öronmärkningen under resten av sin levnad.

På grundval av det arbete som utförs inom gemensamma forskningscentret undersöker kommissionen just nu om det är praktiskt möjligt att elektroniskt identifiera djuren.

Alla djurhållare, med undantag av transportörerna, bör föra register över djuren i sina anläggningar. Det som kännetecknar registret bör fastställas på gemenskapsnivå. Den behöriga myndigheten bör vid förfrågan ges tillgång till dessa register.

Medlemsstaterna kan låta hela nötköttssektorn bära de kostnader som uppstår vid tillämpningen av dessa åtgärder.

Det är lämpligt att utse den myndighet eller de myndigheter som är behörig/behöriga vid tillämpningen av varje avdelning i denna förordning.

Inom ramen för det system för märkning som införs genom denna förordning skall med nötkött avses vissa av de produkter som avses i artikel 1.1 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött⁽⁴⁾.

Före den 1 januari 2000 är märkningssystemet frivilligt för de aktörer och organisationer som säljer nötkött i den meningen att om nämnda aktörer och organisationer önskar märka sitt nötkött skall de göra detta i enlighet med denna förordning. Ett system för obligatorisk märkning av nötkött bör inrättas och vara obligatoriskt i alla medlemsstater från och med den 1 januari 2000. Detta obligatoriska system utesluter inte möjligheten för en medlemsstat att besluta att systemet endast skall tillämpas valfritt på nötkött för saluhållande i samma medlemsstat. Systemet för märkning som föreskrivs i denna förordning bör förbli gällande till och med den 31 december 1999. Före den 1 januari 2000 kommer medlemsstaterna att ha möjlighet att under vissa omständigheter välja att göra systemet obligatoriskt.

Bestämmelserna i denna förordning bör inte ifrågasätta befintlig gemenskapslagstiftning på områdena märkning och kontroll av livsmedel, skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar, skydd för intyg av särskilda jordbruksprodukter och livsmedel, åtgärder för att främja konsumtion och avsättning av kvalitetsnötkött och bestämmelser rörande hygienproblem som påverkar handeln med kött och köttprodukter inom gemenskapen.

⁽¹⁾ EGT nr L 351, 2.12.1989, s. 34.

⁽²⁾ EGT nr L 355, 5.12.1992, s. 32.

⁽³⁾ EGT nr L 109, 25.4.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr L 148, 28.6.1968, s. 24. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 894/96 (EGT nr L 125, 23.5.1996, s. 1).

Om ett sådant märkningssystem är effektivt eller ej beror på möjligheten att bestämma sambandet mellan allt märkt nötkött och det ursprungliga djuret eller de ursprungliga djuren. De märkningsåtgärder en aktör eller en organisation har vidtagit bör endast accepteras sedan en specifikation har lämnats in till och godkänts av den behöriga myndigheten.

För att den som är ansvarig för den information som anges på etiketten skall kunna identifieras får aktörer och organisationer rätt att märka nötkött endast under förutsättning att etiketten innehåller deras namn eller identifieringslogotyp. Vilka uppgifter som kan anges på etiketten bör specificeras.

Aktörer och organisationer som importerar nötkött som kommer från tredje land till gemenskapen kan också vilja märka sina produkter enligt denna förordning. Bestämmelser bör alltså föreskrivas så att importerat nötkött kan omfattas av märkningssystemet. Dessa bestämmelser bör garantera att de åtgärder som vidtas när det gäller märkning av importerat nötkött är lika tillförlitliga som de som har fastställts för gemenskapsnötkött.

I syfte att garantera tillförlitligheten hos märkningsåtgärderna som föreskrivs i denna förordning är det nödvändigt att tvinga medlemsstaterna att genomföra lämpliga och effektiva kontrollåtgärder. Dessa kontroller bör inte inverka på sådana kontroller som kommissionen kan genomföra genom analog tillämpning av artikel 9 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen⁽¹⁾. Medlemsstaternas behöriga myndigheter bör ha rätt att dra in godkännandet av alla specifikationer vid oegentligheter.

Det är lämpligt att föreskriva lämpliga påföljder om bestämmelserna i denna förordning överträds.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

Identifiering och registrering av nötkreatur

Artikel 1

1. Varje medlemsstat skall upprätta ett system för identifiering och registrering av nötkreatur (härefter kallade "djur"), i enlighet med bestämmelserna i denna avdelning.

2. Bestämmelserna i denna avdelning skall tillämpas utan att det påverkar andra gemenskapsregler om utrot-

ning eller bekämpning av djursjukdomar och utan att det påverkar direktiv 91/496/EEG och förordning (EEG) nr 3508/92. De bestämmelser i direktiv 92/102/EEG som särskilt gäller nötkreatur skall inte längre tillämpas från och med den tidpunkt då dessa djur skall vara identifierade enligt denna avdelning.

Artikel 2

I denna avdelning avses med

- *djur*: nötkreatur enligt artikel 2 i direktiv 97/12/EG,
- *anläggning*: varje inrättning, byggnad eller, när det rör sig om en utomhusanläggning, varje plats på en medlemsstats territorium där de djur som avses i denna förordning hålls, föds upp eller vårdas,
- *djurhållare*: varje fysisk eller juridisk person som är ansvarig för djur, antingen permanent eller tillfälligt, även under transport eller på en marknad,
- *behörig myndighet*: en medlemsstats centrala myndighet eller myndigheter som är ansvarig/ansvariga för eller ålagda att utföra veterinära kontroller och att tillämpa denna avdelning eller, när det gäller bidragskontroll, de myndigheter som är ansvariga för att genomföra förordning (EEG) nr 3508/92.

Artikel 3

Systemet för identifiering och registrering av nötkreatur skall omfatta följande delar:

- a) Öronmärken för individuell identifiering av djur.
- b) Databaser.
- c) Pass för djuren.
- d) Individuella register som förs i alla anläggningar.

Kommissionen och den berörda medlemsstatens behöriga myndighet skall ha tillgång till all information som avses i denna avdelning. Medlemsstaterna och kommissionen skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att se till att dessa baser är tillgängliga för alla berörda, däribland berörda konsumentorganisationer som erkänns av medlemsstaten, under förutsättning av att den enligt nationell lagstiftning nödvändiga sekretessen och uppgiftsskyddet garanteras.

Artikel 4

1. Alla djur i en anläggning som är födda efter den 1 januari 1998 eller efter detta datum är avsedda för handel inom gemenskapen skall identifieras med hjälp av ett öronmärke som sätts fast i båda öronen och som är godkänt av den behöriga myndigheten. Båda öronmärkena skall bära samma identitetskod, genom vilken det är möjligt att identifiera varje djur individuellt på samma gång som den anläggning i vilken det föddes. Utan hinder

⁽¹⁾ EGT nr L 312, 23.12.1995, s. 1.

av det föregående får djur som är födda före den 1 januari 1998 och som efter detta datum är avsedda för handel inom gemenskapen identifieras enligt direktiv 92/102/EEG fram till den 1 september 1998. Därutöver och som ett undantag till ovanstående får djur som är födda före den 1 januari 1998 och som efter detta datum är avsedda för handel inom gemenskapen för omedelbar slakt identifieras enligt direktiv 92/102/EEG fram till den 1 september 1999. De tjurar som är avsedda för kultur- eller sportevenemang (utom mässor och utställningar) kan i stället för genom öronmärke identifieras genom ett identitetssystem som är godkänt av kommissionen och som ger samma garantier.

2. Öronmärket skall sättas fast inom en tidsfrist som bestäms av medlemsstaten redan vid djurets födelse och under alla förhållanden innan djuret lämnar den anläggning i vilken det föddes. Denna tidsfrist får inte överstiga 30 dagar fram till och med den 31 december 1999 och 20 dagar efter detta datum.

På en medlemsstats begäran kan emellertid kommissionen enligt det i artikel 10 avsedda förfarandet fastställa under vilka förhållanden som medlemsstaterna får förlänga den maximala tidsfristen.

Djur som är födda efter den 1 januari 1998 får inte flyttas från en anläggning utan att vara identifierade i enlighet med denna artikel.

3. Varje djur som importeras från ett tredje land och som har klarat de kontroller som avses i direktiv 91/496/EEG samt blir kvar på gemenskapens territorium skall genom ett öronmärke, som överensstämmer med bestämmelserna i denna artikel, identifieras i destinationsanläggningen inom en av medlemsstaten fastställd tidsfrist som inte skall överstiga 20 dagar efter det att djuret har genomgått förutnämnda kontroller och i varje fall innan det lämnar anläggningen. Det är emellertid inte nödvändigt att identifiera djuret om destinationsanläggningen är ett slakteri beläget i den medlemsstat där kontrollerna genomförs och djuret slaktas inom 20 dagar efter kontrollerna.

Den ursprungliga identifiering som har genomförts av tredje land skall registreras i den i artikel 5 angivna databasen eller, om denna ännu inte är fullt fungerande, i de register som avses i artikel 3 samtidigt som den identitetskod som djuret tilldelats av destinationsmedlemsstaten.

4. Alla djur som kommer från en annan medlemsstat skall behålla sitt ursprungliga öronmärke.

5. Inget öronmärke får tas bort eller ersättas utan tillstånd från den behöriga myndigheten.

6. Öronmärkena skall tilldelas anläggningen, delas ut och sättas fast på djuren enligt ett förfarande som den behöriga myndigheten har bestämt.

7. Senast den 31 december 2000 skall rådet, på grundval av en rapport och eventuella förslag från kommissionen, avgöra om det är möjligt att införa elektronisk identifiering mot bakgrund av de framsteg som har uppnåtts på detta område.

Artikel 5

Medlemsstaternas behöriga myndighet skall upprätta en databas i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 14 och 18 i direktiv 97/12/EG.

Databaserna skall senast den 31 december 1999 vara fullt fungerande och från och med detta datum innehålla alla uppgifter som krävs enligt detta direktiv.

Artikel 6

1. Från och med den 1 januari 1998 skall den behöriga myndigheten inom 14 dagar efter det att den har underrättats om ett djurs födelse utfärda ett pass för varje djur som skall identifieras i enlighet med artikel 4, eller, när det gäller djur som importerats från tredje land, inom 14 dagar efter underrättelsen om att den berörda medlemsstaten har identifierat djuret i enlighet med artikel 4.3. Den behöriga myndigheten får på samma villkor utfärda pass till djur från en annan medlemsstat. I sådana fall skall det pass som åtföljer djuret när det anländer överlämnas till den behöriga myndigheten som skall återlämna det till den medlemsstat som utfärdat det.

Kommissionen kan emellertid enligt det i artikel 10 avsedda förfarandet fastställa under vilka förhållanden som den maximala tidsfristen får förlängas.

2. När ett djur förflyttas skall det åtföljas av sitt pass.

3. Utan hinder av punkt 1 första meningen och punkt 2 kan medlemsstater

— som före den 1 januari 2000 förfogar över en databas som kommissionen anser vara fullt fungerande i enlighet med artikel 5 bestämma att pass utfärdas endast för djur som är avsedda för handel inom gemenskapen och att djuren endast skall åtföljas av sitt pass om de förflyttas från den berörda medlemsstatens territorium till en annan medlemsstats territorium, i vilket fall passet skall innehålla uppgifter som bygger på denna databas,

I dessa medlemsstater skall det pass som åtföljer djuret när det importeras från en annan medlemsstat överlämnas till den behöriga myndigheten när djuret anländer.

— före den 1 januari 2000 tillåta beviljande av kollektiva pass för djurens förflyttningar inom medlemsstaten för djurbesättningar som har samma ursprung och samma destination, och som åtföljs av en hälsohandling.

4. När ett djur dör skall djurhållaren lämna tillbaka passet till den behöriga myndigheten inom sju dagar efter det att djuret har dött. Om djuret skickas till ett slakteri, skall slakteriets driftsledare ansvara för att passet skickas tillbaka till den behöriga myndigheten.

5. Om ett djur exporteras till tredje land skall den senaste djurhållaren överlämna passet till den behöriga myndigheten i det land dit djuret exporteras.

Artikel 7

1. Varje djurhållare, med undantag för transportörer, skall

— föra ett aktuellt register,

— när databasen är fullt fungerande senast inom 15 dagar, och från och med den 1 januari 2000 inom 7 dagar, till den behöriga myndigheten rapportera alla förflyttningar till och från anläggningen och alla djur som föds och dör i anläggningen, tillsammans med angivelser av de datum då detta skett. På begäran av en medlemsstat kan kommissionen emellertid, enligt det i artikel 10 avsedda förfarandet, fastställa under vilka förhållanden medlemsstaterna får förlänga den maximala tidsfristen.

2. Varje djurhållare skall omedelbart vid varje djurs ankomst till anläggningen och innan det flyttas därifrån, om så är lämpligt och i enlighet med bestämmelserna i artikel 6, fylla i passet samt se till att passet åtföljer djuret.

3. Varje djurhållare skall, vid förfrågan, bistå den behöriga myndigheten med alla uppgifter om ursprung, identifiering och, om så är lämpligt, destination för de djur den har ägt eller hållit, transporterat, sålt eller slaktat.

4. Registret skall vara i ett format som är godkänt av den behöriga myndigheten och föras för hand eller vara datoriserat och på begäran hela tiden vara tillgängligt i anläggningen för den behöriga myndigheten under en period som skall bestämmas av den behöriga myndigheten men som inte får vara kortare än tre år.

Artikel 8

Medlemsstaterna skall utse den behöriga myndighet som skall se till att denna avdelning efterlevs. Varje medlemsstat skall meddela de andra medlemsstaterna och kommissionen vilken denna myndighet är.

Artikel 9

Medlemsstaterna kan låta djurhållarna som avses i artikel 2 bära de utgifter som är förenade med de system som avses i artikel 3 och de kontroller som föreskrivs i denna avdelning.

Artikel 10

Kommissionen skall anta tillämpningsföreskrifter för denna avdelning i enlighet med förfarandet i artikel 13 i förordning (EEG) nr 729/70. Dessa föreskrifter skall särskilt omfatta

- a) bestämmelser om öronmärkena,
- b) bestämmelser om passet,
- c) bestämmelser om registret,
- d) miniminivåer för de kontroller som skall genomföras,
- e) tillämpningen av administrativa påföljder,
- f) övergångsbestämmelser under systemets igångsättningsperiod.

Artikel 11

Artikel 5 i förordning (EEG) nr 3508/92 skall kompletteras med följande text:

"... och förordning (EG) nr 820/97".

AVDELNING II

Märkning av nötkött och nötköttsprodukter

Artikel 12

1. Om en aktör eller en organisation, enligt definitionen i artikel 13, på ett försäljningsställe önskar märka nötkött med uppgifter som anger ursprung, vissa kännetecken eller produktionsförhållanden när det gäller det märkta köttet eller djuret från vilket det kommer, skall aktören eller organisationen göra det i enlighet med denna avdelning.

Bestämmelserna i denna avdelning skall inte påverka följande:

- Obligatoriska uppgifter som avses i artikel 3.1 i rådets direktiv 79/112/EEG med undantag av punkt 7.
- Beteckningar som är skyddade i enlighet med förordning (EEG) nr 2081/92 eller nr 2082/92.
- De beteckningar som avses i förordningarna (EEG) nr 1208/81 och nr 1186/90.
- Uppgifter om kontrollmärke i enlighet med direktiv 64/433/EEG och andra likartade uppgifter som föreskrivs i den relevanta veterinära lagstiftningen.
- Etiketter som endast innehåller uppgifter som lätt kan kontrolleras på försäljningsstället såsom bland annat angivelse av produktens vikt eller namnet på delen.

2. Oberoende av punkt 1 skall följande direktiv och förordningar fortsätta att gälla:

- Rådets förordning nr 26 av den 4 april 1962 om tillämpning av vissa konkurrensregler på produktion av och handel med jordbruksvaror⁽¹⁾.
- Rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen⁽²⁾.
- Rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel⁽³⁾.
- Rådets direktiv 93/99/EEG av den 29 oktober 1993 om ytterligare åtgärder för offentlig kontroll av livsmedel⁽⁴⁾.
- Rådets direktiv 94/65/EEG av den 14 december 1994 om kraven för produktion och utsläppande på marknaden av malet kött och köttberedningar⁽⁵⁾.
- Rådets förordning (EEG) nr 1208/81 av den 28 april 1981 om fastställande av en gemenskapsskala för klassificering av slaktkroppar av vuxna nötdjur⁽⁶⁾.
- Rådets förordning (EEG) nr 1186/90 av den 7 maj 1990 om utökning av omfattningen av gemenskapens klassificeringsskala för slaktkroppar av vuxna nötdjur⁽⁷⁾.
- Rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska och ursprungsbetäckningar för jordbruksprodukter och livsmedel⁽⁸⁾.
- Rådets förordning (EEG) nr 2082/92 av den 14 juli 1992 om särartsskydd för jordbruksprodukter och livsmedel⁽⁹⁾.
- Rådets förordning (EEG) nr 2067/92 av den 30 juni 1992 om åtgärder för att främja konsumtion och avsättning av kvalitetsnötkött⁽¹⁰⁾.

Artikel 13

I denna avdelning avses med

- *nötkött*: produkter som omfattas av KN-nummer 0201, 0202, 0206 10 95 och 0206 29 91,

⁽¹⁾ EGT nr 30, 20.4.1962, s. 993/62.

⁽²⁾ EGT nr 121, 29.7.1964, s. 2012/64.

⁽³⁾ EGT nr L 33, 8.2.1979, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr L 290, 24.11.1993, s. 14.

⁽⁵⁾ EGT nr L 368, 31.12.1994, s. 10.

⁽⁶⁾ EGT nr L 123, 7.5.1981, s. 3.

⁽⁷⁾ EGT nr L 119, 11.5.1990, s. 32.

⁽⁸⁾ EGT nr L 208, 24.7.1992, s. 1.

⁽⁹⁾ EGT nr L 208, 24.7.1992, s. 9.

⁽¹⁰⁾ EGT nr L 215, 30.7.1992, s. 57.

— *märkning*: fastställandet av en etikett på ett enskilt köttstycke eller köttstycken eller deras förpackning, inbegripet tillhandahållandet av information till konsumenten på försäljningsstället,

— *organisation*: en grupp aktörer från samma eller olika delar av nötköttsbranschen.

Artikel 14

1. Varje aktör eller organisation skall överlämna en specifikation för godkännande till den behöriga myndigheten i varje medlemsstat där nötköttet i fråga produceras eller säljs. Den behöriga myndigheten kan även upprätta specifikationer som skall användas i den berörda medlemsstaten under förutsättning att det inte är obligatoriskt att använda denna.

Denna specifikation skall ange

- de uppgifter som skall finnas på etiketten,
- de åtgärder som skall vidtas för att garantera att dessa uppgifter är korrekta,
- det kontrollsystem som skall tillämpas i alla produktions- och försäljningsled, inbegripet de kontroller som skall utföras av ett oberoende organ som är godkänt av den behöriga myndigheten och utsett av aktören eller organisationen. Dessa organ skall uppfylla de kriterier som fastställs i den europeiska normen nr EN/45011 senast den 31 december 1999,
- för en organisation, de åtgärder som kommer att vidtas vad beträffar varje medlem som inte följer specifikationen.

Medlemsstaterna får besluta att det oberoende organets kontroller kan ersättas av en behörig myndighets kontroller. Den behöriga myndigheten skall i så fall till sitt förfogande ha den kvalificerade personal och de resurser som krävs för att utföra nödvändiga kontroller och skall tillställa kommissionen sitt arbetsprogram och en verksamhetsrapport.

Kostnaderna för de kontroller som föreskrivs i denna avdelning skall bäras av den aktör eller organisation som använder märkningssystemet.

2. För att en specifikation skall kunna godkännas skall den behöriga myndigheten efter en grundlig granskning av delar som avses i punkt 1 försäkra sig om att det planerade märkningssystemet, och i synnerhet dess kontrollsystem, fungerar på ett korrekt och pålitligt sätt. Den behöriga myndigheten skall inte godta en specifikation som inte garanterar ett samband mellan å ena sidan identifieringen av slaktkroppen, kvartsparten eller köttstycken och, å andra sidan, det enskilda djuret, eller, där detta är tillräckligt för att kontrollera att uppgifterna på etiketten är korrekta, de berörda djuren.

Specifikationer som föreskriver etiketter med missvisande eller oklara uppgifter skall inte heller godtas.

3. Om produktion och/eller försäljning av nötkött äger rum i två eller flera medlemsstater skall de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter undersöka och tillåta specifikationer som lämnas in i den mån de uppgifter som ingår i dessa avser händelser som äger rum på deras respektive territorium. I detta fall skall varje medlemsstat erkänna de godkännanden som utfärdats av varje berörd medlemsstat.

Om ett godkännande inte har avslagits eller utfärdats eller om kompletterande uppgifter inte har begärts inom en tidsfrist som skall bestämmas i enlighet med artikel 18 räknat från dagen efter den dag då ansökan lämnades in, skall specifikationen anses vara tillåten av den behöriga myndigheten.

4. Om samtliga berörda medlemsstaters behöriga myndigheter godkänner den inlämnade specifikationen skall den berörda aktören eller organisationen få rätt att märka nötkött, förutsatt att etiketten innehåller aktörens eller organisationens namn eller logotyp.

5. Utan hinder av vad som sägs i föregående punkter kan kommissionen, enligt förfarandet i artikel 18, föreskriva ett påskyndat eller förenklat förfarande för godkännanden i särskilda fall, särskilt för nötkött i små förpackningar för detaljhandeln eller för första klassens köttstycken av nötkött i individuella förpackningar som har märkts i en medlemsstat i enlighet med en tillåten specifikation och förts in på en annan medlemsstats territorium, förutsatt att inga uppgifter läggs till den ursprungliga etiketten.

6. Rätten att märka skall gälla utan att det påverkar tillämpningen av artikel 13 i förordning (EEG) nr 2081/92 och av artikel 13 i förordning (EEG) nr 2082/92.

Artikel 15

1. Om produktionen av nötkött helt eller delvis äger rum i ett tredje land skall aktörerna och organisationerna endast vara bemyndigade att märka nötkött enligt denna förordning om deras specifikationer, utöver att uppfylla kraven i artikel 14, har godkänts av den behöriga myndighet som utsetts för detta ändamål av vart och ett av de berörda tredje länderna.

2. För att ett godkännande som beviljats i ett tredje land skall vara giltig i gemenskapen skall det tredje landet i förväg underrätta kommissionen om

- den behöriga myndighet som utsetts,
- de förfaranden och kriterier som skall iakttas av den behöriga myndigheten när den granskar specifikationen,
- alla aktörer eller organisationer vars specifikationer den behöriga myndigheten har godkänt.

Kommissionen skall överlämna dessa uppgifter till medlemsstaterna.

Om kommissionen på grundval av denna information kommer fram till att de förfaranden och/eller kriterier som tillämpas i ett tredje land inte överensstämmer med de normer som föreskrivs i denna förordning skall kommissionen efter samråd med det berörda tredje landet besluta att godkännanden som har beviljats av det berörda tredje landet inte skall gälla inom gemenskapen.

Artikel 16

1. En etikett skall inte innehålla några uppgifter om det djur som köttet kommer från, med undantag av de uppgifter som anges i följande förteckning:

- Medlemsstat, tredje land eller anläggning där djuret är fött.
- Medlemsstater, tredje länder eller anläggningar där en del av, eller hela gödningen ägt rum. Den partiella gödningen måste anges.
- Den medlemsstat, tredje land eller slakteri där slakten ägt rum.
- Djurets identifieringsnummer och kön.
- Gödningssätt eller andra uppgifter om utfodring.
- Uppgifter om slakten, såsom ålder vid slakt och datum för slakten eller den tidsperiod under vilken köttet hängmörades.
- Varje annan uppgift som aktören eller organisationen önskar ange och som den behöriga myndigheten har godkänt.

Om köttet kommer från ett djur som är fött, uppfött och slaktat i en och samma medlemsstat skall det räcka med en angivelse av denna medlemsstat på etiketten.

2. Om köttet kommer från olika djur skall etiketten endast innehålla uppgifter som är gemensamma för allt sådant kött.

3. Varje etikett skall innehålla ett referensnummer eller en referenskod som säkerställer det samband som föreskrivs i artikel 14.2 andra meningen. Detta nummer kan utgöras av det berörda djurets identifieringsnummer.

Artikel 17

Utan att det påverkar någon åtgärd som vidtagits av organisationen själv eller det oberoende kontrollorgan som föreskrivs i artikel 14 får medlemsstaten, om det visar sig att en aktör eller en organisation inte har följt den specifikation som avses i artikel 14.1, återkalla sitt godkännande enligt artikel 14.2 eller ställa upp tilläggsvillkor som skall följas för att godkännandet skall fortsätta att gälla.

Artikel 18

Kommissionen skall, i enlighet med det förfarande som anges i artikel 27 i förordning (EEG) nr 805/68, anta tillämpningsföreskrifter för denna avdelning och vid be-

hov övergångsåtgärder. Tillämpningsföreskrifterna kan, bland annat, innehålla de uppgifter som får finnas på etiketten enligt artikel 16. De kan även utvidga förteckningen över beteckningar eller märkningar som avses i artikel 12.1 andra stycket.

Artikel 19

1. Ett system för obligatorisk märkning av nötkött skall inrättas och vara obligatoriskt i samtliga medlemsstater från och med den 1 januari 2000. Detta obligatoriska system utesluter emellertid inte möjligheten för en medlemsstat att besluta att systemet endast skall tillämpas valfritt på nötkött för saluhållande i samma medlemsstat. Det system för märkning som föreskrivs i denna förordning skall gälla fram till och med den 31 december 1999.

På grundval av den rapport som föreskrivs i punkt 3, skall rådet därför före den 1 januari 2000 med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta om allmänna bestämmelser för ett system för obligatorisk märkning av nötkött i enlighet med gemenskapens internationella förpliktelser från och med denna tidpunkt.

2. Från och med den 1 januari 2000 skall det, enligt gemenskapens internationella förpliktelser och om inte rådet fattar ett annat beslut, enligt märkningssystemet, utöver den uppgift på etiketten som avses i artikel 16.3, dessutom göras obligatoriskt att föra in en uppgift om den medlemsstat eller det tredje land där djuret som köttet kommer från är fött, de medlemsstater eller tredje länder där djuret har hållits, och den medlemsstat eller det tredje land där djuret har slaktats.

3. Medlemsstaterna skall före den 1 maj 1999 överlämna rapporter till kommissionen om genomförandet av systemet för märkning av nötkött. Kommissionen skall överlämna en rapport till rådet om hur långt systemen för märkning av nötkött har kommit i de skilda medlemsstaterna.

4. Om ett tillräckligt utvecklat system för identifiering och registrering av nötkreatur redan finns, får dock medlemsstaterna redan före den 1 januari 2000 införa ett system för obligatorisk märkning av nötkött som kommer från djur som föds, göds och slaktas på deras territorium. De får dessutom besluta att en eller flera av de uppgifter

som räknas upp i artikel 16.1 och 16.2 skall anges på märkningen.

5. Ett obligatoriskt system enligt punkt 4 får inte medföra störningar i handeln mellan medlemsstaterna.

Kommissionen skall på förhand samtycka till förfarandena för genomförandet i de medlemsstater som avser att tillämpa bestämmelserna i punkt 4.

6. Före den 1 januari 2000 skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta om det är möjligt och önskvärt med andra obligatoriska uppgifter än de som föreskrivs i punkt 2 och om det är möjligt och önskvärt att utvidga denna förordnings räckvidd till andra produkter än de som anges i artikel 13 första strecksatsen.

Artikel 20

Medlemsstaterna skall utse den myndighet eller de myndigheter som skall ha ansvaret för genomförandet av bestämmelserna i denna avdelning.

AVDELNING III

Gemensamma bestämmelser

Artikel 21

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att garantera att bestämmelserna i denna förordning efterlevs. De avsedda kontrollerna skall inte påverka de kontroller som kommissionen kan utföra i enlighet med artikel 9 i förordning (EG, Euratom) nr 2988/95.

De påföljder som medlemsstaterna ådömer djurhållarna skall stå i proportion till hur allvarliga överträdelserna är. Påföljderna kan, där så berättigat, innebära en inskränkning av djurs förflyttning till eller från den berörda djurhållarens anläggning.

Artikel 22

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 juli 1997.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Luxemburg den 21 april 1997.

På rådets vägnar
J. VAN AARTSEN
Ordförande

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 821/97

av den 6 maj 1997

om ytterligare kvantiteter av textilprodukter som skall tilldelas Vietnam

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 3030/93 av den 12 oktober 1993 om gemensamma regler för import av vissa textilprodukter från tredje land⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 447/97⁽²⁾, särskilt artikel 8 i denna, och

med beaktande av följande:

Under 1996 har Vietnam beträffande vissa kategorier av textilprodukter utfärdat exportlicenser för kvantiteter som överstiger dess kvoter för 1996. Vietnam är berett att vidta lämpliga åtgärder för att ta hänsyn till dessa överskridanden i förvaltningen av sin export under 1997.

Beträffande vissa av dessa produktkategorier har det för gemenskapens behöriga myndigheter uppvisats exportlicenser för kvantiteter som överstiger dem som faktiskt har bemyndigats av de vietnamesiska myndigheterna vid utfärdandet av licenserna, vilket alltså har lett till att kvoterna överskridits för dessa kategorier. Gemenskapen och Vietnam idkar ett nära samarbete för att kunna fastställa orsaken till dessa olikheter, som skulle kunna bero på bedrägeri.

Beträffande andra produktkategorier har överskridandena berott på kommunikationssvårigheter mellan den centrala licensbyrån och dess regionala avdelningar.

Detta har lett till att vissa importörer inte kunnat få importlicenser för varor som redan har avsänts till gemenskapen och att varorna följaktligen blockerats i ankomsthamnarna.

Vietnam och gemenskapen arbetar för närvarande på att införa ett kontrollsystem som i hög grad kommer att

minska risken för att dessa överskridanden skall upprepas i framtiden.

I jämförelse med den totala importen till gemenskapen av motsvarande produkter finns det ingen risk för att de kvantiteter det är fråga om skall orsaka störningar på marknaden om varorna övergår till fri omsättning.

Enligt artikel 8 i förordning (EEG) nr 3030/93 kan kommissionen under särskilda omständigheter öppna ytterligare importmöjligheter.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Textilkommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Följande kvantiteter skall tilldelas för att varor för vilka Vietnam har utfärdat exportlicenser för 1996 skall kunna övergå till fri omsättning:

— Kategori 7	19 846 stycken
— Kategori 21	42 327 stycken
— Kategori 26	64 862 stycken
— Kategori 28	274 112 stycken

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 maj 1997.

På kommissionens vägnar

Leon BRITTAN

Vice ordförande

⁽¹⁾ EGT nr L 275, 8.11.1993, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 68, 8.3.1997, s. 16.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 822/97

av den 6 maj 1997

om ändring av förordning (EEG) nr 2676/90 om fastställande av gemensamma analysmetoder för vin

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 822/87 av den 16 mars 1987 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 536/97⁽²⁾, särskilt artikel 74 i denna, och

med beaktande av följande:

I kommissionens förordning (EEG) nr 2676/90⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 69/96⁽⁴⁾, beskrivs dessa analysmetoder i bilagan. En analysmetod för att bestämma isotopförhållandet $^{18}\text{O}/^{16}\text{O}$ för vattnets syre i vin har utvecklats och validerats enligt internationellt erkända kriterier. Om denna metod tillämpas kan en bättre kontroll av viners och andra vinprodukters äkthet garanteras. Beskrivningen av denna metod har antagits av Inter-

nationella vinkontoret. Det är därför lämpligt att ta in den i förordningen i fråga.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för vin.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagan till förordning (EEG) nr 2676/90 skall kompletteras med kapitel 43 som återfinns i bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 maj 1997.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 84, 27.3.1987, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 83, 25.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ EGT nr L 272, 3.10.1990, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr L 14, 19.1.1996, s. 13.

BILAGA

43. BESTÄMNING AV ISOTOPFÖRHÅLLET $^{18}\text{O}/^{16}\text{O}$ I VATTEN I VIN

I. BESKRIVNING AV METODEN

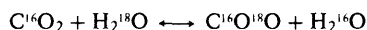
1. Syftet med metoden

Denna metod syftar till att mäta isotopförhållandet $^{18}\text{O}/^{16}\text{O}$ i vatten av olika ursprung. Isotopförhållandet $^{18}\text{O}/^{16}\text{O}$ kan uttryckas som en avvikelse på δ ‰ i förhållande till värdet av isotopförhållandet enligt den internationella referensen V.SMOW:

$$\delta_i [\text{‰}] = \left[\frac{R_i}{R_{\text{SMOW}}} - 1 \right] \times 1\,000$$

2. Princip

Isotopförhållandet $^{18}\text{O}/^{16}\text{O}$ bestäms genom masspektrometri av isotopförhållandena (IRMS) i jonströmmar med m/z 46 ($^{12}\text{C}^{16}\text{O}^{18}\text{O}$) och m/z 44 ($^{12}\text{C}^{16}\text{O}_2$) från koldioxid som bildas efter utbyte med vattnet i vinet enligt reaktionen:

Koldioxid från gasfasen används för analysen.

3. Reagenser

- Koldioxid för analysen
- SMOW (Standard Mean Ocean Water)
- GISP (Greenland Ice Sheet Precipitation)
- SLAP (Standard Light Arctic Precipitation)
- Laboratoriets eget referensvatten, omsorgsfullt kalibrerat i förhållande till referensprover från Internationella Atomenergiorganet (IAEA) i Wien.

4. Laboratorieutrustning

- Masspektrometer för isotopförhållanden med en intern repeterbarhet på 0,05 ‰.
- Tredubbel kollektor för samtidig detektion av joner med m/z på 44, 45 och 46 eller dubbel kollektor för mätning av joner med m/z på 44 och 46.
- Termostatstyrt system ($\pm 0,5^\circ\text{C}$) för att uppnå jämvikt mellan CO_2 och vattnet i vinet.
- Vakuumpump, som kan nå ett inre tryck på 0,13 Pa.
- Kolvar med en volym på 15 ml och tillhörande kapillärrör med en inre diameter av c:a 0,015 mm.
- Eppendorf-pipett med engångsspets av plast.

5. Experimentell bestämning

5.1 Manuell metod

Tillvägagångssätt för jämviktsmetoden

Införing av provet.

- Tag en Eppendorf-pipett med en fast volym på 1,5 ml, sätt på en spets, avpipettera provet som skall analyseras i en rundkolv. Kolvens hals smörjs in med silikonfett, och kolven ansluts till ventilen, som skall vara stängd.
- Samma procedur upprepas för alla kolvar på arbetsstativet. En av kolvarna skall innehålla laboratoriets referensvatten.

Avgasning av kolvarna

Båda stativen kyls ned med flytande kväve, och ventilerna öppnas så att systemet töms till ett tryck på 0,1 mm Hg.

Därefter stängs ventilerna, och man låter allt värmas upp. Avgasningsproceduren upprepas tills det inte längre finns några tryckvariationer.

Jämviktsinställning mellan vatten och CO₂

Arbetsstativet kyls ner till -70°C med en blandning av flytande kväve och alkohol så att vattnet fryser och allt sätts under vakuum. När vakuumet har stabiliserats stängs ventilen så att stativet isoleras och systemet för CO₂-tillförsel töms. Gasformig CO₂ leds in i kolvarna och efter att ha isolerat resten av systemet placeras arbetsstativet i termostatstyrt vattenbad vid 25°C ($\pm 0,5^{\circ}\text{C}$) i 12 timmar (över natten). För att optimera den tid som erfordras för att uppnå jämvikt är det lämpligt att bereda proverna mot slutet av dagen och låta jämviken inställa sig under natten.

Överföring av utväxlad CO₂ till mätcellerna

På vakuumledningen vid sidan av arbetsstativet monteras en provhållare med lika många mätceller som det finns kolvar med utväxlad CO₂. De tomma mätcellerna töms omsorgsfullt på luft och gaserna i kolvarna överförs en efter en till mätcellerna som kylts ner med flytande kväve. Man låter därefter mätcellerna värmas upp till rumstemperatur.

5.2 Metod med automatisk utväxlingsapparat

För jämviktsinställningen fylls provkolvarna med antingen 2 ml vin eller 2 ml vatten (laboratoriets arbetsreferens) och kyls ned till -18°C . Provhållarna med de frysta produkterna ansluts till jämviktssystemet och efter att systemet satts under vakuum leds koldioxiden in vid ett tryck på 800 hPa.

Jämvikt inställer sig vid en temperatur på $22 \pm 0,5^{\circ}\text{C}$ efter minst 5 timmar och under försiktig omskakning. Den optimala tiden måste på förhand bestämmas för det system man använder eftersom den beror på kolvarnas form.

Koldioxiden i kolvarna överförs till masspektrometers införskammare via ett kapillärrör och mätningen utförs på det sätt som föreskrivs för varje typ av apparatur.

6. Beräkning och redovisning av resultat

Den relativa skillnaden δ' i förhållandet mellan intensiteten för joner med m/z på 46 och 44 (I_{46}/I_{44}) mellan provet och referensen uttrycks i ‰ genom följande uttryck:

$$\delta'_{\text{prov}} = \left[\frac{(I_{46}/I_{44})_{\text{prov}}}{(I_{46}/I_{44})_{\text{referens}}} - 1 \right] \times 1\,000$$

Provs ^{18}O -innehåll i förhållande till referensen V_{SMOW} på skalan $V_{\text{SMOW-SLAP}}$ anges i följande uttryck:

$$\delta'^{18}\text{O} = \left[\frac{\delta'_{\text{prov}} - \delta'_{\text{SMOW}}}{\delta'_{\text{SMOW}} - \delta'_{\text{SLAP}}} \right] \times 55,5$$

Det accepterade värdet för vattnet i SLAP är $-55,5\text{‰}$ i förhållande till V_{SMOW} . Referensens isotopförhållande bestäms efter var tionde mätning på okända prover.

7. Tillförlitlighet

— Repeterbarheten (r) är $0,24\text{‰}$.

— Reproducerbarheten (R) är $0,50\text{‰}$.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 823/97

av den 6 maj 1997

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2375/96⁽²⁾, särskilt artikel 4.1 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 3813/92 av den 28 december 1992 om den beräkningsenhet och de omräkningskurser som skall tillämpas avseende den gemensamma jordbrukspolitik⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 150/95⁽⁴⁾, särskilt artikel 3.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguay-

rundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 maj 1997.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 maj 1997.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 337, 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EGT nr L 325, 14.12.1996, s. 5.

⁽³⁾ EGT nr L 387, 31.12.1992, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr L 22, 31.1.1995, s. 1.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 6 maj 1997 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(ecu/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land ⁽¹⁾	Schablonvärde vid import
0702 00 25	052	90,5
	204	46,3
	212	108,7
	999	81,8
ex 0707 00 20	052	93,9
	999	93,9
0709 90 75	052	93,5
	999	93,5
0805 10 21, 0805 10 25, 0805 10 29	052	64,9
	204	40,8
	212	60,0
	400	54,1
	448	37,9
	600	59,2
	624	60,2
	625	36,7
	999	51,7
0805 30 20	388	61,1
	528	66,9
	600	60,7
	999	62,9
0808 10 61, 0808 10 63, 0808 10 69	060	50,6
	388	76,5
	400	88,9
	404	80,1
	508	80,0
	512	65,1
	528	66,0
	804	96,6
	999	75,5

⁽¹⁾ Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 68/96 (EGT nr L 14, 19.1.1996, s. 6).
Koden "999" betecknar "övriga ursprung".

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 97/13/EG

av den 10 april 1997

om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 57.2, 66 och 100a i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det förfarande som anges i artikel 189b i fördraget ⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

1. Genom rådets resolution av den 22 juli 1993 om utvärderingen av situationen inom telekommunikationssektorn och behovet av ytterligare utveckling på denna marknad ⁽⁴⁾ och rådets resolution av den 22 december 1994 om principerna och tidsschemat för avreglering av telekommunikationsområdet ⁽⁵⁾ liksom Europaparlamentets resolutioner av den 20 april 1993 ⁽⁶⁾, 7 april 1995 ⁽⁷⁾ och 19 maj 1995 ⁽⁸⁾ har stöd getts för en fullständig avreglering av teletjänster och infrastrukturer för telekommunikation senast den 1 januari 1998 med möjlighet till en övergångsperiod för vissa medlemsstater.
2. I meddelandet av den 25 januari 1995 om samrådet om grönboken om avregleringen av infrastrukturer för telekommunikation och kabel-TV-nät bekräftas behovet av bestämmelser på gemenskapsnivå för att säkerställa att förfarandena för allmän auktorisation

och individuella tillstånd grundas på proportionalitetsprincipen och är öppna, genomskådbara och icke-diskriminerande. I rådets resolution av den 18 september 1995 om införandet av det framtida regelverket för telekommunikationer ⁽⁹⁾ erkänns det att en avgörande faktor för detta regelverk inom unionen är att det fastställs gemensamma principer för förfarandena med allmän auktorisation och individuella tillstånd i medlemsstaterna i enlighet med subsidiaritetsprincipen och på grundval av olika kategorier av väl avvägda rättigheter och skyldigheter. Dessa principer bör omfatta alla typer av auktorisation som krävs för tillhandahållande av alla slags teletjänster och för etablering och/eller drift av all slags infrastruktur för tillhandahållande av teletjänster.

3. Gemensamma ramar för fastställas för allmän auktorisation och individuella tillstånd som medlemsstaterna beviljar på teletjänstområdet. Enligt gemenskapslagstiftningen och särskilt enligt kommissionens direktiv 90/388/EEG av den 28 juni 1990 om konkurrens på marknaderna för teletjänster ⁽¹⁰⁾, bör tillträdet till marknaden begränsas endast på grundval av objektiva, icke-diskriminerande, proportionerliga och genomskådbara urvalskriterier som hänför sig till tillgången på knappa resurser, eller på grundval av att de nationella regleringsmyndigheterna inför objektiva, icke-diskriminerande och genomskådbara tilldelningsförfaranden. I direktiv 90/388/EEG fastställs också principer för bl.a. avgifter, nummer och ledningsrätt. I det här direktivet bör dessa regler kompletteras och utvidgas så att ett gemensamt regelverk kan fastställas.
4. För att mål av intresse till gagn för teleanvändarna skall kunna uppnås, är det nödvändigt att knyta villkor till auktorisation. Enligt artiklarna 52 och 59 i fördraget bör regleringsordningen på telekommunikationsområdet vara förenlig och överensstämmande med principerna för etableringsrätt och frihet att tillhandahålla tjänster och bör ta hänsyn till behovet av att underlätta införandet av nya tjänster samt en bred tillämpning av tekniska förbättringar. Förfarandena med allmän auktorisation och individuella tillstånd bör därför omfattas av så få regler som möjligt och samtidigt garantera att de tillämpliga kraven uppfylls.

⁽¹⁾ EGT nr C 90, 27.3.1996, s. 5 och EGT nr C 291, 4.10.1996, s. 12.

⁽²⁾ EGT nr C 204, 15.7.1996, s. 17.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 22 maj 1996 (EGT nr C 166, 10.6.1996, s. 78), rådets gemensamma ståndpunkt av den 9 december 1996 (EGT nr C 41, 10.2.1997, s. 48) och Europaparlamentets beslut av den 20 februari 1997 (EGT nr C 88, 17.3.1997). Rådets beslut av den 6 mars 1997.

⁽⁴⁾ EGT nr C 213, 6.8.1993, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT nr C 379, 31.12.1994, s. 4.

⁽⁶⁾ EGT nr C 150, 31.5.1993, s. 39.

⁽⁷⁾ EGT nr C 109, 1.5.1995, s. 310.

⁽⁸⁾ EGT nr C 151, 19.6.1995, s. 479.

⁽⁹⁾ EGT nr C 258, 3.10.1995, s. 1.

⁽¹⁰⁾ EGT nr L 192, 24.7.1990, s. 10, senast ändrat genom direktiv 96/19/EG (EGT nr L 74, 22.3.1996, s. 13).

Det bör inte krävas av medlemsstaterna att de inför eller upprätthåller auktorisationsförfaranden, särskilt om tillhandahållande av teletjänster eller etablering och/eller drift av telenät inte omfattas av ett sådant auktorisationsförfarande vid tidpunkten för direktivets ikraftträdande.

5. Detta direktiv kommer därför att, som ett led i utvecklingen av informationssamhället, i hög grad bidra till att nya operatörer får tillgång till marknaden.
6. Medlemsstaterna får fastställa och bevilja olika typer av auktorisation. Detta bör inte hindra företag från att bestämma vilken typ av teletjänster eller nät som de vill tillhandahålla, förutsatt att tillämpliga regelkrav efterlevs.
7. För att underlätta tillhandahållandet av teletjänster inom hela gemenskapen bör sådana förfaranden för tillträde till marknaden prioriteras som inte kräver auktorisation eller som grundas på allmän auktorisation som vid behov kompletteras med rättigheter och skyldigheter som kräver individuella tillstånd för de delar som inte kan behandlas på lämpligt sätt genom allmän auktorisation.
8. Genom allmän auktorisation tillåts tillhandahållande av en tjänst och etablering och/eller drift av ett nät utan att det krävs ett uttryckligt beslut av den nationella regleringsmyndigheten. Sådan allmän auktorisation kan utgöras antingen av en uppsättning särskilda villkor som på förhand fastställts generellt, t.ex. en klasslicens, eller av en allmän lagstiftning enligt vilken tillhandahållandet av den berörda tjänsten och etableringen och/eller driften av det berörda nätet tillåts.
9. Medlemsstaterna får knyta villkor till auktorisation för att säkerställa att väsentliga krav uppfylls. Medlemsstaterna får dessutom ange andra villkor i enlighet med bilagan till detta direktiv.
10. Alla villkor som är knutna till auktorisation bör vara sakligt motiverade i förhållande till den berörda tjänsten och bör vara icke-diskriminerande, proportionerliga samt genomblickbara. Auktorisation kan vara ett sätt att tillämpa de villkor som krävs i gemenskapslagstiftningen, särskilt på området för tillhandahållande av öppna nät.
11. En harmonisering av förfarandena i samband med beviljande av auktorisation och av de villkor som är knutna till sådan auktorisation bör i betydande grad underlätta ett fritt tillhandahållande av teletjänster inom gemenskapen.
12. Kriterierna för de avgifter eller kostnader som tas ut av företag som en del av auktorisationsförfarandena skall vara objektiva, icke-diskriminerande och genomblickbara.
13. Förfaranden med individuella tillstånd bör endast införas för begränsade, på förhand definierade situationer. Medlemsstaterna får inte begränsa antalet individuella tillstånd för någon typ av teletjänster utom i den utsträckning det krävs för att säkerställa att radiofrekvenserna används effektivt, eller så länge som det behövs för att göra ett tillräckligt antal nummer tillgängliga i enlighet med gemenskapslagstiftningen.
14. Medlemsstaterna bör ha rätt att ställa särskilda krav på företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga telenät och teletjänster, på grund av deras marknadsinflytande. Ett företags marknadsinflytande definieras i bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv om samtrafik inom telekommunikation i syfte att garantera samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna för tillhandahållande av öppna nät (ONP) (nedan kallat "samtrafikdirektivet").
15. Teletjänster har stor betydelse när det gäller att stärka och sociala och ekonomiska sammanhållningen, bl.a. genom att främja införandet av samhällsomfattande tjänster, särskilt i avlägsna områden, randområden, inlands- och landsbygdsområden samt på öar. Medlemsstaterna bör därför ha rätt att införa skyldigheter att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster genom individuella tillstånd som innehåller krav på att tillståndsinnehavaren skall tillhandahålla samhällsomfattande tjänster. Skyldigheten att bidra till finansieringen av samhällsomfattande tjänster motiverar inte i sig att individuella tillstånd införs.
16. För att göra det lättare att bevilja individuella tillstånd till företag som ansöker om sådana tillstånd i mer än en medlemsstat och för att underlätta anmälningsförfarandet vid allmän auktorisation bör ett "samordnat förfarande" införas.
17. När det är möjligt enligt det samordnade förfarandet bör de nationella regleringsmyndigheterna försöka förkorta tidsfristerna för besluten om att bevilja individuella tillstånd för vissa kategorier av tjänster som svar på kommersiella behov.

18. Det samordnade förfarandet bör genomföras utan att det påverkar nationella bestämmelser om vilket språk som skall användas i de tillämpliga förfarandena.
19. En viss harmonisering av förfarandena har redan planerats i detta direktiv. Ytterligare harmonisering kan vara önskvärd för att få till stånd en mer integrerad telemarknad. Denna möjlighet borde bedömas i den rapport som skall utarbetas av kommissionen.
20. Vid alla auktorisationsförfaranden bör hänsyn tas till upprättandet av transeuropeiska telenät enligt avdelning XII i fördraget. I detta syfte bör medlemsstaterna säkerställa att deras nationella regleringsmyndigheter om möjligt samordnar sina auktorisationsförfaranden på begäran av ett företag som har för avsikt att tillhandahålla teletjänster eller etablera och använda ett nät för telekommunikation i mer än en medlemsstat.
21. Företag inom gemenskapen bör ha faktisk och likvärdig tillgång till marknader i tredje land och få en behandling i tredje land som är likadan som den som inom gemenskapen ges till helägda eller majoritetsägda företag eller företag som i realiteten kontrolleras av medborgare i berört tredje land.
22. Det bör inrättas en kommitté som skall biträda kommissionen.
23. På grund av att den information som nationella regleringsmyndigheter kan få i samband med utfärdande, handläggning, kontroll och tillsyn av tillstånd är särskilt kommersiellt känslig är det å ena sidan nödvändigt att fastställa gemensamma principer som skall gälla för dessa nationella regleringsmyndigheter i fråga om sekretess; å andra sidan krävs det inom detta område av medlemmarna i gemenskapens institutioner, kommittéledamöterna samt tjänstemännen och andra anställda vid institutionerna enligt gemenskapslagstiftningen, särskilt artikel 214 i fördraget, att de inte skall avslöja sådan information som omfattas av tystnadsplikt, särskilt information om företag, deras affärsrelationer eller deras konstnadsfaktorer.
24. En översyn bör i vederbörlig ordning göras av hur direktivet genomförs, mot bakgrund av utvecklingen av telesektorn och de transeuropeiska näten samt erfarenheterna av de harmoniseringsförfaranden och samordnade förfaranden som anges i detta direktiv.
25. På grundval av ett ramverk med fullt genomförd konkurrens och med det väsentliga målet att säkerställa utvecklingen av den inre marknaden inom teleområdet, särskilt ett fritt tillhandahållande av teletjänster och telenät inom hela gemenskapen, kommer antagandet av detta direktiv att i väsentlig grad bidra till att det målet uppnås. Medlemsstaterna bör införa detta gemensamma ramverk, särskilt genom sina nationella regleringsmyndigheter.
26. Detta direktiv gäller för både nu gällande och framtida auktorisation, medan vissa tillstånd beviljats för perioder som sträcker sig längre än till den 1 januari 1999. Bestämmelser i sådan auktorisation som står i strid med gemenskapslagstiftningen, särskilt sådana som ger tillståndsinnehavarna speciella eller exklusiva rättigheter, skall enligt domstolens rättspraxis inte vara gällande från och med det datum som anges i de relevanta gemenskapsbestämmelserna. När det gäller andra rättigheter som inte påverkar andra företags intressen enligt gemenskapslagstiftningen kan medlemsstaterna förlänga deras giltighet för att undvika skadeståndskrav.
27. I princip bör sådana skyldigheter i en auktorisation som redan finns när detta direktiv träder i kraft, och som inte bringats i överensstämmelse med bestämmelserna i detta direktiv senast den 1 januari 1999, inte gälla. På begäran kan medlemsstaterna av kommissionen få anstånd med detta datum.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVSNITT I

RÄCKVIDD, DEFINITIONER OCH PRINCIPER

Artikel 1

Räckvidd

1. Detta direktiv gäller förfaranden i samband med beviljande av auktorisation och de villkor som är knutna till sådan auktorisation i syfte att tillhandahålla teletjänster, inbegripet auktorisation för att etablera och/eller driva de telenät som krävs för att tillhandahålla tjänsterna, och de villkor som är knutna till sådan auktorisation.

2. Detta direktiv skall inte påverka tillämpningen av de särskilda bestämmelser som har antagits av medlemsstaterna i enlighet med gemenskapslagstiftningen om distribution av audiovisuella program avsedda för allmänheten, och innehållet i sådana program. Det skall inte heller påverka de åtgärder som har vidtagits av medlemsstaterna i samband med deras försvar eller åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna för att tillgodose allmänintresset enligt fördraget, särskilt artiklarna 36 och 56, särskilt med avseende på allmän moral, allmän säkerhet, inklusive utredning av brottslig verksamhet samt allmän ordning.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv avses med

a) *auktorisering*: varje godkännande som fastställer de rättigheter och skyldigheter som är specifika för teleområdet och som ger företag möjlighet att tillhandahålla teletjänster och i förekommande fall att etablera och/eller driva telenät att tillhandahålla sådana tjänster, i form av "allmän auktorisering" eller "individuella tillstånd", enligt nedanstående definition:

— *allmän auktorisering*: alla typer av godkännanden, oavsett om de regleras av en "klasslicens" eller av allmän lag och oavsett om registrering krävs enligt denna reglering och, som ger det berörda företaget rätt att utan uttryckligt beslut av den nationella regleringsmyndigheten utöva de rättigheter som följer av auktoriseringen.

— *individuellt tillstånd*: ett godkännande som beviljas av en nationell regleringsmyndighet och som ger ett företag särskilda rättigheter, eller genom vilket företaget i tillämpliga fall utöver allmän auktorisering åläggs särskilda skyldigheter i sin verksamhet, varvid företaget inte får utöva rättigheterna i fråga förrän det har mottagit den nationella regleringsmyndighetens beslut.

b) *nationell regleringsmyndighet*: det eller de organ som i rättsligt avseende och i fråga om sina uppgifter är oberoende av teleoperatörerna och som av en medlemsstat har fått i uppdrag att utarbeta auktorisationer och övervaka efterlevnaden av dessa.

c) *samordnat förfarande*: ett förfarande som gör det möjligt att lättare erhålla individuella tillstånd, eller när det gäller allmän auktorisering, och om sådan krävs, att

anmälningar till mer än en nationell regleringsmyndighet inlämnas på ett och samma ställe genom ett samordnat förfarande.

d) *väsentliga krav*: de icke-ekonomiska skäl av allmänintresse som kan föranleda en medlemsstat att införa villkor för etablering och/eller drift av telenät eller tillhandahållande av teletjänster. Dessa skäl skall vara begränsade till säkerhet vid nätets drift, upprätthållande av nätets integritet och i berättigade fall samverkan mellan tjänster, dataskydd, skydd av miljö och mål för stads- och regionplanering samt ett effektivt utnyttjande av frekvensområdet och undvikande av skadliga störningar mellan radiobaserade telekommunikationssystem och andra, rymd- eller markbaserade, tekniska system. Dataskydd kan innefatta skydd av personuppgifter, sekretess för information som överförs eller lagras samt skydd av privatlivet.

2. Andra definitioner, som ges i rådets direktiv 90/387/EEG av den 28 juni 1990 om upprättandet av den inre marknaden för teletjänster genom att tillhandahålla öppna nät⁽¹⁾ och samtrafikdirektivet, skall i tillämpliga fall gälla för det här direktivet.

Artikel 3

Principer för auktorisering

1. Om medlemsstaterna bestämmer att det skall krävas auktorisation för tillhandahållandet av teletjänster skall beviljandet av sådan auktorisation och de villkor som skall knytas till denna stämma överens med de principer som anges i punkterna 2, 3 och 4.

2. En auktorisation får endast innehålla de villkor som upptas i bilagan. Dessutom skall sådana villkor vara sakligt motiverade i förhållande till tjänsten i fråga, icke-diskriminerande, proportionerliga samt genomblickbara.

3. Medlemsstaterna skall säkeställa att teletjänster och/eller telenät kan tillhandahållas, antingen utan auktorisation eller på grundval av allmän auktorisation som vid behov kan kompletteras med rättigheter och skyldigheter enligt vilka en individuell bedömning av ansökningarna krävs och vilka ger upphov till ett eller flera individuella tillstånd. Medlemsstaterna får utfärda ett individuellt tillstånd endast om innehavaren får tillgång till knappa fysiska eller andra resurser eller omfattas av särskilda skyldigheter eller åtnjuter särskilda rättigheter i enlighet med bestämmelserna i avsnitt III.

⁽¹⁾ EGT nr L 192, 24.7.1990, s. 1.

4. Medlemsstaterna skall utforma och tillämpa sina auktorisationsförfaranden så att de underlättar tillhandahållandet av teletjänster mellan medlemsstaterna.

AVSNITT II

ALLMÄN AUKTORISATION

Artikel 4

Villkor knutna till allmän auktorisation

1. Om medlemsstaterna bestämmer att det skall krävas allmän auktorisation för att tillhandahålla teletjänster, kan de villkor som anges i punkterna 2 och 3 i bilagan när det är motiverat knytas till en sådan auktorisation. Förfarandet vid sådan auktorisation skall vara så lite betungande som möjligt och samtidigt garantera överensstämmelse med de tillämpliga väsentliga krav och andra väsentliga krav av allmänt intresse som anges i punkterna 2 och 3 i bilagan.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att de villkor som är knutna till allmän auktorisation offentliggörs på lämpligt sätt, så att de berörda parterna lätt kan få tillgång till denna information. En hänvisning till offentliggörandet av denna information skall göras i den berörda medlemsstaterna nationella officiella tidning samt i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

3. Medlemsstaterna får, när det är sakligt motiverat, i rimlig omfattning ändra de villkor som är knutna till allmän auktorisation. Om de har för avsikt att göra det skall de på lämpligt sätt meddela sin avsikt och ge de berörda parterna tillfälle att yttra sig om de föreslagna ändringarna.

Artikel 5

Förfaranden vid allmän auktorisation

1. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i avsnitt III får medlemsstaterna inte hindra ett företag som uppfyller de tillämpliga villkoren knutna till allmän auktorisation enligt artikel 4 från att tillhandahålla den planerade teletjänsten och/eller telenäten.

2. Medlemsstaterna får kräva att ett företag som har allmän auktorisation i förväg meddelar den nationella regleringsmyndigheten sin avsikt att tillhandahålla teletjänsten och/eller telenäten och lämnar den information om den aktuella tjänsten som behövs för att säkerställa att de tillämpliga villkoren som anges i artikel 4 efterlevs. Företaget kan bli tvunget att vänta i högst fyra veckor från det formella mottagandet av all den information som krävs enligt offentliggörandet i punkt 4, innan det får börja tillhandahålla de tjänster som omfattas av den allmänna auktorisationen.

3. Om det företag som innehar allmän auktorisation inte uppfyller ett villkor knutet till en allmän auktorisation enligt artikel 4 får den nationella regleringsmyndigheten meddela det berörda företaget att det inte har rätt att använda allmän auktorisation och/eller i rimlig omfattning ålägga företaget särskilda åtgärder för att säkerställa att villkoren uppfylls. Den nationella regleringsmyndigheten skall samtidigt ge det berörda företaget rimliga möjligheter att yttra sig över tillämpningen av villkoren och att åtgärda eventuella överträdelser inom en månad från och med den nationella regleringsmyndighetens ingripande. Om det berörda företaget rättar till överträdelserna skall den nationella regleringsmyndigheten inom två månader från sitt första ingripande antingen återkalla eller ändra sitt beslut och ange skälen för detta. Om det berörda företaget inte åtgärdar överträdelserna skall den nationella regleringsmyndigheten inom två månader efter sitt första ingripande fastställa beslutet och ange skälen för detta. Det berörda företaget skall underrättas om beslutet inom en vecka efter det att beslutet har fattats. Medlemsstaterna skall fastställa ett förfarande för att överklaga ett sådant beslut hos en instans som är oberoende av den nationella regleringsmyndigheten.

4. Medlemsstaterna skall säkerställa att information om förfarandena för allmän auktorisation offentliggörs på lämpligt sätt så den är lätt tillgänglig. En hänvisning till offentliggörandet av denna information skall göras i den berörda medlemsstatens nationella officiella tidning samt i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 6

Avgifter och kostnader för förfaranden vid allmän auktorisation

Utan att det påverkar de ekonomiska bidragen för tillhandahållande av samhällsomfattande tjänster enligt bilagan, skall medlemsstaterna säkerställa att de avgifter som tas ut av företag som en del av auktorisationsförfarandena endast är avsedda att täcka de administrativa kostnaderna i samband med utfärdande, handläggning, kontroll och tillsyn av det förfarande för allmän auktorisation som är tillämpligt. Information om sådana avgifter skall offentliggöras på ett lämpligt och tillräckligt detaljerat sätt så att den är lätt tillgänglig.

AVSNITT III

INDIVIDUELLA TILLSTÅND

Artikel 7

Räckvidd

1. Medlemsstaterna får utfärda individuella tillstånd endast i följande syften:

- a) För att ge tillståndshavaren tillgång till radiofrekvenser eller nummer.
- b) För att tillståndshavaren speciella tillträdesrättigheter till allmän eller privat mark.
- c) För att ålägga tillståndshavaren skyldigheter och krav när det gäller obligatoriskt tillhandahållande av allmänt tillgängliga teletjänster och/eller allmänna telenät, inbegripet skyldigheter som kräver att tillståndshavaren skall tillhandahålla samhällsomfattande tjänster och andra skyldigheter enligt lagstiftningen om tillhandahållande av öppna nät.
- d) För att ålägga tillståndshavaren särskilda skyldigheter, i enlighet med gemenskapens konkurrensregler, om tillståndshavaren har ett betydande marknadsinflytande enligt artikel 4.3 i samtrafikdirektivet avseende tillhandahållandet av allmänna telenät och allmänt tillgängliga teletjänster.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 får individuella tillstånd utfärdas för att tillhandahålla allmänt tillgängliga taltelefonitjänster och för att etablera och tillhandahålla allmänna telenät och andra nät där radiofrekvenser utnyttjas.

Artikel 8

Villkor knutna till individuella tillstånd

1. De villkor, utöver dem som gäller för allmän auktorisation, som i berättigade fall får knytas till individuella tillstånd anges i punkterna 2 och 4 i bilagan.

Sådana villkor skall endast avse tillfällen då beviljandet av ett sådant tillstånd är berättigat enligt artikel 7.

2. Medlemsstaterna får införliva villkoren i tillämplig allmän auktorisation i det individuella tillståndet, genom att knyta villkor enligt bilagan till det individuella tillståndet.

De rättigheter som beviljas vid allmän auktorisation och de villkor som är knutna till den får inte begränsas eller kompletteras genom att ett individuellt tillstånd beviljas,

annat än när det är sakligt motiverat och i rimlig omfattning, särskilt när det gäller sådana skyldigheter som är knutna till tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster och/eller kontroll av ett betydande marknadsinflytande, eller skyldigheter som svarar mot anbud vid allmän inbjudan.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 20 skall medlemsstaterna säkerställa att information om de villkor som kommer att knytas till individuella tillstånd offentliggörs på lämpligt sätt så att den blir lätt tillgänglig. En hänvisning till offentliggörandet av den informationen skall göras i den berörda medlemsstatens nationella officiella tidning samt i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

4. Medlemsstaterna får, när det är sakligt motiverat, i rimlig omfattning ändra de villkor som är knutna till individuella tillstånd. Om de har för avsikt att göra detta skall de på lämpligt sätt meddela sin avsikt och ge de berörda parterna tillfälle att yttra sig om de föreslagna ändringarna.

Artikel 9

Förfaranden vid beviljande av individuella tillstånd

1. Om en medlemsstat beviljar individuella tillstånd skall den säkerställa att information om förfarandena för individuella tillstånd offentliggörs på lämpligt sätt så att den är lätt tillgänglig.

En hänvisning till offentliggörandet av den informationen skall göras i den berörda medlemsstatens nationella officiella tidning samt i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

2. Om en medlemsstat har för avsikt att bevilja individuella tillstånd

— skall den bevilja individuella tillstånd genom öppna, icke-diskriminerande och genomblickbara förfaranden och i detta syfte behandla alla sökande lika, utom när det finns sakliga skäl för olika behandling, och

— fastställa rimliga tidsfrister; den skall bl.a. underrätta den sökande om beslut snarast möjligt, dock senast sex veckor efter det att ansökningen togs emot. I de bestämmelser som antas för att genomföra detta direktiv får medlemsstaterna i sakligt motiverade fall, som är särskilt fastställda i dessa bestämmelser, förlänga denna tidsfrist upp till högst fyra månader. Medlemsstaterna får när det rör sig om allmän inbjudan ytterligare förlänga denna tidsfrist upp till fyra månader. Dessa tidsfrister skall inte påverka tillämpliga internationella avtal om internationella frekvenser och satellitsamordning.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 10.1 har alla företag som uppfyller de villkor som medlemsstaterna har fastställt och offentliggjort i enlighet med relevanta bestämmelser i detta direktiv, rätt att få ett individuellt tillstånd. Om ett företag som ansöker om ett individuellt tillstånd inte lämnar de upplysningar som rimligtvis kan krävas för att styrka att företaget uppfyller de villkor som följer av de tillämpliga bestämmelserna i detta direktiv, får den nationella regleringsmyndigheten emellertid vägra att bevilja det individuella tillståndet.

4. Om den som har ett individuellt tillstånd inte uppfyller de villkor som är knutna till tillståndet enligt de tillämpliga bestämmelserna i detta direktiv, får den nationella regleringsmyndigheten återkalla, ändra eller tillfälligt upphäva det individuella tillståndet, eller i rimlig omfattning vidta särskilda åtgärder i syfte att säkerställa efterlevnaden. Den nationella regleringsmyndigheten skall samtidigt ge det berörda företaget rimliga möjligheter att yttra sig om tillämpningen av villkoren och att inom en månad efter den nationella regleringsmyndighetens ingripande åtgärda varje överträdelse, såvida det inte rör sig om upprepade överträdelser av det berörda företaget, i vilket fall den nationella regleringsmyndigheten omedelbart kan vidta lämpliga åtgärder. Om det berörda företaget åtgärdar överträdelserna skall den nationella regleringsmyndigheten inom två månader från sitt första ingripande antingen upphäva eller ändra sitt beslut och ange skälen för detta. Om företaget inte åtgärdar överträdelserna skall den nationella regleringsmyndigheten inom två månader från sitt första ingripande fastställa sitt beslut och ange skälen för beslutet. Beslutet skall meddelas det berörda företaget inom en vecka efter det att beslutet fattats. Medlemsstaterna skall fastställa ett förfarande för att överklaga ett sådant beslut hos en instans som är oberoende av den nationella regleringsmyndigheten.

5. I händelse av skadliga störningar mellan ett telenät som använder radiofrekvenser och andra tekniska system kan den nationella regleringsmyndigheten omedelbart vidta åtgärder för att lösa problemet. I så fall skall det berörda företaget därefter ges rimlig möjlighet att framföra sina synpunkter och lägga fram förslag till lösning på problemet med de skadliga störningarna.

6. Medlemsstater som avslår en ansökan om, återkallar, ändrar eller tillfälligt upphäver ett individuellt tillstånd skall underrätta det berörda företaget om skälen för detta. Medlemsstaterna skall fastställa ett lämpligt förfarande för att överklaga sådana avslag, återkallanden, ändringar eller tillfälliga upphävanden hos en instans som är oberoende av den nationella regleringsmyndigheten.

Artikel 10

Begränsning av antalet individuella tillstånd

1. Medlemsstaterna får begränsa antalet individuella tillstånd för alla typer av teletjänster och för etablering

och/eller drift av infrastruktur för telekommunikation endast i den utsträckning som det är nödvändigt för att säkerställa att radiofrekvenserna utnyttjas effektivt, eller så länge som det behövs för att göra ett tillräckligt antal nummer tillgängliga i enlighet med gemenskapslagstiftningen.

2. Om en medlemsstat avser att begränsa antalet individuella tillstånd som beviljats enligt punkt 1 skall den

- lägga vederbörlig vikt vid behovet av att ge användarna så stort utbyte som möjligt och underlätta utvecklingen av konkurrens,

- ge alla berörda parter tillfälle att lägga fram sina synpunkter på all slags begränsning,

- offentliggöra sitt beslut om att begränsa antalet individuella tillstånd och ange skälen för detta,

- ompröva begränsningarna med rimliga mellanrum,

- uppmana till tillståndsansökningar.

3. Medlemsstaterna skall bevilja dessa individuella tillstånd på grundval av urvalskriterier som skall vara objektiva, icke-diskriminerande, specificerade, genomblickbara och proportionerliga. Vid varje sådant urval skall vederbörlig vikt läggas vid behovet av att underlätta utvecklingen av konkurrens och ge användarna så stort utbyte som möjligt.

Medlemsstaterna skall säkerställa att information om dessa kriterier offentliggörs i förväg på lämpligt sätt så att den är lätt tillgänglig. En hänvisning till offentliggörandet av denna information skall göras i den berörda medlemsstatens nationella officiella tidning.

4. Om en medlemsstat, på eget initiativ eller på begäran av ett företag, antingen vid tidpunkten för detta direktivs ikraftträdande eller vid en senare tidpunkt, finner att antalet individuella tillstånd kan ökas, skall den offentliggöra detta och uppmana till ytterligare tillståndsansökningar.

Artikel 11

Avgifter och kostnader för individuella tillstånd

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att de avgifter som tas ut av företag som en del av auktorisationsförfarandena endast är avsedda att täcka administrativa kostnader i samband med utfärdande, handläggning, kontroll och tillsyn av de tillämpliga individuella tillstånden. Avgifterna för

individuella tillstånd skall stå i rimlig proportion till det utförda arbetet och offentliggöras på ett lämpligt och tillräckligt specificerat sätt, så att denna information är lätt tillgänglig.

2. Trots vad som anges i punkt 1 får medlemsstaterna, när det gäller användning av knappa resurser, tillåta sina nationella regleringsmyndigheter att införa avgifter som avspeglar behovet av att säkerställa ett optimalt utnyttjande av dessa resurser. Avgifterna skall vara icke-diskriminerande och särskild hänsyn skall tas till behovet av att främja utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrens.

AVSNITT IV

TILLHANDAHÅLLANDE AV TELETJÄNSTER INOM HELA GEMENSKAPEN

Artikel 12

Harmonisering

1. Om det är nödvändigt skall de villkor som är knutna till allmän auktorisation och förfarandena vid allmän auktorisation harmoniseras.

Syftet med harmoniseringen av dessa villkor och förfaranden är att utveckla ett system som är så lite betungande som möjligt och samtidigt uppfyller bestämmelserna i detta direktiv, särskilt artiklarna 3, 4 och 5 i detta, och de tillämpliga väsentliga krav och andra krav av allmänt intresse som anges i punkterna 1, 2 och 3 i bilagan.

Harmoniseringen skall vidare syfta till att väl avvägda rättigheter och skyldigheter fastställs för de företag som fått en auktorisation beviljad.

2. Kommissionen skall, i enlighet med förfarandet i artikel 16, ge uppdrag till Europeiska post- och telesamanslutningen (CEPT), Europeiska kommittén för regelgivning på telekommunikationsområdet (ECTRA), CEPT Europeiska radiokommittén (ERC) eller andra berörda harmoniseringsorgan. I dessa uppdrag skall de uppgifter som skall utföras och de typer av allmän auktorisation som skall harmoniseras slås fast, och en tidsplan skall fastställas för utarbetande av harmoniserade villkor och förfaranden.

3. Mot bakgrund av det arbete som skall utföras enligt punkt 2 och utan att det påverkar artikel 7, skall ett beslut om tillämpning av harmoniserad allmän auktorisation antas i enlighet med förfarandet i artikel 17.

Artikel 13

Samordnat förfarande

1. Kommissionen skall, när så är lämpligt och tillsammans med CEPT/ECTRA och CEPT/ERC, vidta nödvändiga åtgärder för tillämpningen av ett samordnat förfarande för beviljande av individuella tillstånd och, när det gäller allmän auktorisation, för anmälningsförfaranden, inbegripet lämpliga förfaranden för handläggning av dessa, i enlighet med förfarandet i artikel 17. Information om det samordnade förfarandet skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

2. Det samordnade förfarandet skall vara förenligt med följande villkor:

- a) Förfarandet skall vara öppet för alla företag som vill tillhandahålla teletjänster inom gemenskapen.
- b) Det skall vara möjligt att lämna in ansökningar och anmälningar, och det skall utses ett eller flera organ till vilka ansökningarna och anmälningarna får lämnas.
- c) För individuella tillstånd skall ansökan eller ansökningarna överlämnas till de berörda nationella regleringsmyndigheterna av de organ som mottagit ansökan, inom sju arbetsdagar efter det formella mottagandet.

När det gäller allmän auktorisation skall anmälningarna överlämnas till de berörda regleringsmyndigheterna av det eller de organ som mottagit anmälan, inom två arbetsdagar efter det formella mottagandet.

- d) När det gäller individuella tillstånd skall de berörda nationella regleringsmyndigheterna besluta om att bevilja sådana tillstånd inom de tidsfrister som anges i artikel 9.2; de skall inom en vecka underrätta både den sökande och de organ till vilka ansökan ställdes om beslutet.

När det gäller allmän auktorisation skall de berörda nationella regleringsmyndigheterna tillämpa den tidsfrist som anges i artikel 5.2.

- e) Artiklarna 9 och 5 skall tillämpas på ansökningar om individuella tillstånd respektive anmälningar som görs med hjälp av det samordnade förfarandet.
- f) De organ till vilka ansökningarna och anmälningarna kan lämnas skall årligen rapportera till kommissionen hur det samordnade förfarandet fungerar inbegripet lämna information om avslag på ansökningar och invändningar mot anmälningar.
- g) De organ som omfattas av det samordnade förfarandet skall iakttä sekretess i samma utsträckning som enligt artikel 20.

AVSNITT V

Artikel 17

TILLSTÅNDSKOMMITTÉ

Artikel 14

Inrättande av en tillståndskommitté

Kommissionen skall biträdas av en kommitté som består av företrädare för medlemsstaterna med en företrädare för kommissionen som ordförande. Kommittén skall kallas tillståndskommittén (nedan benämnd "kommittén").

Artikel 15

Informationsutbyte

Kommissionen skall, vid behov, meddela kommittén resultatet av de regelbundna samråd som skall hållas med företrädare för teleorganisationer, användare, konsumenter, tillverkare, tjänsteföretag och fackliga organisationer.

Vidare skall kommissionen, med hänsyn till gemenskapens politik på teleområdet, främja informationsutbytet mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och kommissionen när det gäller läget för och utvecklingen av den reglerande verksamheten i samband med auktorisation av teletjänster.

Artikel 16

Kommittéförfarande I (*)

Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är, om nödvändigt genom omröstning.

Yttrandet skall protokollföras och dessutom har varje medlemsstat rätt att begära att få sin uppfattning tagen till protokollet.

Kommissionen skall ta största möjliga hänsyn till det yttrande som kommittén avgett. Den skall underrätta kommittén om det sätt på vilket dess yttrande har beaktats.

(*) Förfaranden fastställda i rådets beslut 87/373/EEG av den 13 juli 1987 om närmare villkor för utförandet av kommissionens genomförandebefogenheter (EGT nr L 197, 18.7.1987, s. 33).

Kommittéförfarande II b (*)

Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Det skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Medlemsstaternas röster skall vägas enligt bestämmelserna i samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

Kommissionens beslut skall ha omedelbar verkan. Om dessa åtgärder inte är förenliga med kommitténs yttrande skall kommissionen emellertid genast underrätta rådet. I sådana fall

- får kommissionen uppskjuta verkställandet av de beslutade åtgärderna under en period av tre månader från dagen då rådet underrättats,
- får rådet fatta ett annat beslut med kvalificerad majoritet inom den tid som anges i föregående stycke.

AVSNITT VI

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 18

Tredje land

1. Medlemsstaterna får underrätta kommissionen om allmänna svårigheter som gemenskapsorganisationer, rättsligt eller i praktiken, stött på när det gäller att få auktorisation eller bedriva verksamhet enligt auktorisation i tredje land, och som medlemsstaterna fått kännedom om.

2. När kommissionen får information om sådana svårigheter får den vid behov lämna förslag till rådet om ett lämpligt förhandlingsuppdrag i syfte att uppnå likvärdiga rättigheter för gemenskapsorganisationer i ett sådant tredje land. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

3. Åtgärder som vidtas enligt punkt 2 skall inte påverka tillämpningen av gemenskapens och medlemsstaternas skyldigheter enligt tillämpliga internationella avtal.

Artikel 19

Nya tjänster

Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i avsnitten II och III, där tillhandahållandet av en teletjänst ännu inte omfattas av allmän auktorisation och där en sådan tjänst och/eller nät inte kan tillhandahållas utan auktorisation, skall medlemsstaterna senast sex veckor efter mottagandet av en ansökan fastställa preliminära villkor som gör det möjligt för företaget att börja tillhandahålla tjänsten eller avslå ansökan och meddela det berörda företaget skälen för detta. Därefter skall medlemsstaterna så snart som möjligt fastställa definitiva villkor, eller lämna medgivande till att tjänsten i fråga tillhandahålls utan auktorisation eller ange skäl för sin vägran att göra det. Medlemsstaterna skall utarbeta ett lämpligt förfarande för att överklaga till en institution som inte har något samband med den nationella regleringsmyndigheten när det gäller vägran att godkänna tillfälliga eller definitiva villkor, avslag på ansökningar eller vägran att lämna medgivande till att tjänsten ifråga tillhandahålls utan auktorisation.

Artikel 20

Sekretess

1. De nationella regleringsmyndigheterna får inte lämna ut uppgifter som omfattas av tystnadsplikt, särskilt uppgifter om företag, deras affärsförbindelser eller kostnadsfaktorer.

2. Punkt 1 skall inte påverka de nationella regleringsmyndigheternas rätt att lämna ut information när det är väsentligt för att de skall kunna fullgöra sin skyldigheter; i sådana fall skall utlämnandet vara rimligt och hänsyn skall tas till företagets legitima intresse av att skydda sina affärshemligheter.

3. Bestämmelsen i punkt 1 får inte hindra att sådan information om tillståndsvillkor som inte omfattar några uppgifter av konfidentiell natur offentliggörs.

Artikel 21

Anmälان

1. Utöver de uppgifter som föreskrivs i direktiv 90/388/EEG skall medlemsstaterna förse kommissionen med följande uppgifter:

— Namn och adress till de nationella myndigheter och organ som har behörighet att utfärda nationell auktorisation.

— Uppgifter om nationella auktorisationsförfaranden.

2. Medlemsstaterna skall anmäla eventuella ändringar av de uppgifter som lämnats enligt punkt 1 inom en månad efter det att de har trätt i kraft.

Artikel 22

Auktorisation som gäller vid tidpunkten för detta direktivs ikraftträdande

1. Medlemsstaterna skall vidta alla åtgärder som krävs för att auktorisation som gäller den dag då detta direktiv träder i kraft skall uppfylla bestämmelserna i direktivet före den 1 januari 1999.

2. Om tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv leder till ändringar i villkoren för auktorisation som redan gäller får medlemsstaterna förlänga giltigheten för sådana villkor, med undantag för villkor som ger speciella eller exklusiva rättigheter som har upphört eller kommer att upphöra att gälla enligt gemenskapsrätten, under förutsättning att detta kan göras utan att andra företags rättigheter enligt gemenskapsrätten, inbegripet detta direktiv, påverkas. I sådana fall skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits i detta syfte och skälen för det.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i punkt 2 skall skyldigheter i auktorisation som gäller den dag när detta direktiv träder i kraft och som inte bringats i överensstämmelse med bestämmelserna i detta direktiv före den 1 januari 1999 upphöra att gälla.

Om det är motiverat får kommissionen på begäran bevilja medlemsstaterna en senareläggning av detta datum.

Artikel 23

Förfaranden för översyn

Före den 1 januari 2000 skall kommissionen förbereda en rapport som skall föreläggas Europaparlamentet och rådet och som vid behov skall åtföljas av förslag till nya rättsakter. Rapporten skall innehålla en bedömning, grundad på vunna erfarenheter, av behovet av ytterligare utveckling av regelstrukturerna för auktorisation, särskilt när det gäller harmonisering av förfarandena och räckvidden av individuella tillstånd, andra aspekter av harmonisering samt transeuropeiska tjänster och nät. Rapporten skall också innehålla förslag om hur de olika kommittéerna som finns inom gemenskapens telagstiftning kan slås ihop till en enda kommitté. Rapporten skall också beakta alla ändringar som är nödvändiga för att anpassa innehållet i bilagan till ny teknik och lämpliga praktiska förfaranden i förenlighet med artikel 7.2.

*Artikel 24***Uppskov**

De medlemsstater som anges i rådets resolutioner av den 22 juli 1993 och den 22 december 1994 och som har rätt till ytterligare en övergångsperiod för liberaliseringen av teletjänster skall beviljas uppskov med tillämpningen av artiklarna 3.3, 7, 9, 10.1, 12, 13 och 22 så länge som och i den utsträckning som de utnyttjar sådana övergångsperioder. Medlemsstaterna skall informera kommissionen om de har för avsikt att utnyttja uppskovet.

*Artikel 25***Genomförande av direktivet**

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författning som är nödvändiga för att följa detta direktiv och offentliggöra de villkor och förfaranden som är knutna till auktorisationer så snart som möjligt och i vart fall inte senare än den 31 december 1997. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrif-

ter om hur denna hänvisning skall göras skall medlemsstaterna själva utfärda.

*Artikel 26***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

*Artikel 27***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 10 april 1997.

På Europaparlamentets vägnar *På rådets vägnar*

J. M. GIL-ROBLES

A. VAN DOK VAN

Ordförande

WEELE

Ordförande

BILAGA

VILLKOR SOM FÅR KNYTAS TILL AUKTORISATION

1. Alla villkor som är knutna till auktorisation måste vara förenliga med konkurrensreglerna i fördraget.
2. Sådana villkor som kan knytas till samtliga typer av auktorisation, om detta är skäligt och om inte annat följer av proportionalitetsprincipen.
- 2.1 Villkor som är avsedda att säkerställa överensstämmelse med de relevanta väsentliga kraven.
- 2.2 Villkor som är knutna till tillhandahållandet av sådana upplysningar som rimligen kan krävas för att det skall vara möjligt att kontrollera överensstämmelsen med tillämpliga villkor och för statistikändamål.
- 2.3 Villkor som är avsedda att förhindra konkurrensbegränsning på telemarknaden, inbegripet åtgärder för att säkerställa att taxorna är icke-diskriminerande och inte snedvrider konkurrensen.
- 2.4 Villkor som är knutna till en ändamålsenlig och effektiv användning av nummerkapaciteten.
3. Särskilda villkor får knytas till allmän auktorisation för tillhandahållande av allmänt tillgängliga teletjänster och allmänna telenät för att tillhandahålla sådana tjänster, när detta är motiverat och om inte annat följer av proportionalitetsprincipen.
- 3.1 Villkor som är knutna till skyddet för användare och abonnenter, i synnerhet när det gäller
 - den nationella regleringsmyndighetens förhandsgodkännande av standardkontrakt för abonnenter,
 - tillhandahållande av specificerad och korrekt fakturering,
 - tillhandahållande av tvistelösningsförfarande,
 - offentliggörande och anmälan i god tid av ändringar i accessvillkor, inbegripet taxor samt tjänstens kvalitet och tillgänglighet.
- 3.2 Ekonomiska bidrag för tillhandahållande av samhällsomfattande tjänster i enlighet med gemenskapsrätten.
- 3.3 Förmedling av sådana uppgifter i kunddatabaser som är nödvändiga för tillhandahållande av allmänna kataloguppgifter.
- 3.4 Tillhandahållande av räddningstjänster.
- 3.5 Specialåtgärder för handikappade.
- 3.6 Villkor för samtrafik mellan nät och samverkan mellan tjänster i enlighet med samtrafikdirektivet och förpliktelser i gemenskapsrätten.
4. Särskilda villkor som får knytas till individuella tillstånd om detta är motiverat och om inte annat följer av proportionalitetsprincipen.
- 4.1 Särskilda villkor som är förenade med tilldelningen av nummerrättigheter (överensstämmelse med nationella nummerplaner).
- 4.2 Särskilda villkor som är förenade med ett ändamålsenligt utnyttjande och en effektiv hantering av radiofrekvenser.
- 4.3 Särskilda miljökrav och särskilda krav i fråga om fysisk planering, inbegripet villkor som är förenade med tillträde till allmän eller privat mark och villkor som är förenade med samlokalisering och samutnyttjande av utrustning.
- 4.4 Längsta giltighetstid, som inte skall vara orimligt kort, särskilt för att säkerställa effektiv användning av radiofrekvenser eller nummer eller för att bevilja tillträde till allmän eller privat mark utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser om återkallande eller tillfälligt upphävande av tillstånd.
- 4.5 Tillhandahållande av samhällsomfattande tjänster i enlighet med samtrafikdirektivet och Europaparlamentets och rådets direktiv 95/62/EG av den 13 december 1995 om tillhandahållande av öppna nät (ONP) för taltelefoni (⁽¹⁾).
- 4.6 Villkor som tillämpas på operatörer med ett betydande inflytande på marknaden enligt anmälan från medlemsstaterna i enlighet med samtrafikdirektivet i syfte att säkerställa samtrafik eller kontroll av ett betydande marknadsinflytande.
- 4.7 Villkor om äganderätt i enlighet med gemenskapsrätten eller Europeiska unionens åtaganden gentemot tredje land.

(¹) EGT nr L 321, 30.12.1995, s. 6.

4.8 Krav som rör tjänstens eller nätets kvalitet, tillgänglighet och varaktighet, inbegripet den sökandes ekonomiska ställning samt administrativa och tekniska kompetens och villkor som fastställer en minsta drifttid, och, när så är lämpligt och i enlighet med gemenskapsrätten, det obligatoriska tillhandahållandet av allmänna teletjänster och allmänna telenät.

4.9 Särskilda villkor för att tillhandahålla förhyrda förbindelser enligt direktiv 92/44/EEG av den 5 juni 1992 om tillhandahållande av öppna nät för förhyrda förbindelser⁽¹⁾.

Denna förteckning över villkor skall inte påverka tillämpningen av

- andra rättsliga regler som inte är specifika för telesektorn, och
- beslut om åtgärder som medlemsstaterna vidtagit i överensstämmelse med det allmänintresse som erkänns i fördraget, särskilt artiklarna 36 och 56, och som i synnerhet avser allmän moral, allmän säkerhet, inbegripet undersökning av brottslig verksamhet samt allmän ordning.

⁽¹⁾ EGT nr L 165, 19.6.1992, s. 27. Direktivet ändrat genom kommissionens beslut 94/439/EG (EGT nr L 181, 15.7.1994, s. 40).

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 2 april 1997

om avslutande av antidumpningsförfarandet rörande import av kullager med en yttre diameter av högst 30 mm med ursprung i Japan

(97/287/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen⁽¹⁾, ändrad genom rådets förordning (EG) nr 2331/96⁽²⁾ särskilt artiklarna 9, 11.2, 11.3 och 11.7 i denna,

efter samråd inom rådgivande kommittén, och

med beaktande av följande:

A. FÖRFARANDE

1. I juli 1984 införde rådet genom förordning (EEG) nr 2089/84⁽³⁾ en slutgiltig antidumpningstull på import av kullager med en yttre diameter av högst 30 mm (nedan kallade kullager) med ursprung i Japan och Singapore. Genom ett tillkännagivande som offentliggjordes den 18 juni 1988⁽⁴⁾ inledde kommissionen en översyn av gällande åtgärder för import från Japan vilken ledde till att rådet genom förordning (EEG) nr 2685/90⁽⁵⁾ ändrade den antidumpningstull som var i kraft.

2. Den 1 oktober 1994 ingav sammanslutningen av europeiska föreningar för lagertillverkare (FEBMA), på uppdrag av gemenskapstillverkare som uppgavs företräda en större del av gemenskapens totala tillverkning av kullager, en begäran om en interimsoversyn av de antidumpningsåtgärder som infördes genom förordning (EEG) nr 2685/90.
3. I begäran hävdades att gällande antidumpningsåtgärder inte eller inte längre räckte till för att motverka den skadevållande dumpningen eftersom både dumpningen och den skada denna orsakar uppgavs ha ökat.
4. Eftersom det fanns tillräckliga bevis för att motivera inledande av en interimsoversyn i enlighet med artikel 11.3 i rådets förordning (EG) nr 3283/94 av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen⁽⁶⁾ offentliggjorde kommissionen den 23 mars 1995⁽⁷⁾ ett tillkännagivande om inledande av en interimsoversyn av antidumpningsåtgärderna för import av kullager med ursprung i Japan.
5. Kommissionen underrättade officiellt de gemenskapstillverkare, importörer och japanska tillverkare som den visste var berörda samt företrädare för Japan om undersökningens inledande och gav de berörda parterna möjlighet att framlägga sina synpunkter skriftligen och att begära att bli hörda.

⁽¹⁾ EGT nr L 56, 6.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 317, 6.12.1996, s. 1.

⁽³⁾ EGT nr L 193, 21.7.1984, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr C 159, 18.6.1988, s. 2.

⁽⁵⁾ EGT nr L 256, 20.9.1990, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 1, ersatt med förordning (EG) nr 384/96.

⁽⁷⁾ EGT nr C 71, 23.3.1995, s. 4.

6. Kommissionen begärde och kontrollerade att information som den ansåg vara nödvändigt för sitt beslut.
7. Den undersökningsperiod som tillämpades för detta förfarande sträckte sig från 1 januari 1994 till 31 december 1994. För analysen av de faktorer som låg till grund för att avgöra huruvida importen i fråga vållat gemenskapsindustrin skada tillämpades perioden 1 januari 1991–31 december 1994.
8. Med avseende på skadeanalysen och i syfte att kunna jämföra de uppgifter som samlats in under perioden som anges i punkt 7 användes uppgifter gällande gemenskapen i dess sammansättning av femton stater även för perioden före utvidgningen av gemenskapen till att omfatta även Sverige, Finland och Österrike.
9. Undersökningen har överskridit den normala tiden på grund av den komplicerade bedömningen av skada och orsakssamband, vilken huvudsakligen hade sin grund i att den produkt som var föremål för utredning kunde delas in i ett stort antal olika produkttyper som i hög grad skilde sig från varandra.
10. Gemenskapsindustrin, på vars vägnar begäran om interimsoversynen ingavs, består av följande tillverkare:

— SKF France S.A. (Frankrike).
— SKF Industrie SpA (Italien).
— ROL Rolamentos Portugueses SARL (Portugal).
— GRW Gebr. Reinfurt GmbH & Co. KG (Tyskland).
— INA Kugellager Schaeffler KG (Tyskland).

11. Under undersökningsperioden exporterade följande företag kullager från Japan till gemenskapen och samarbetade med kommissionen under översynsundersökningen:

— Sapporo Precision Ltd.
— NTN Corporation Ltd.
— Nankai Seiko Co. Ltd.
— Nachi-Fujikoshi Corp.
— Koyo Seiko Co. Ltd.
— NSK Ltd.
— Inoue Jikuu Kogyo Ltd.
— Izumoto Seiko Co. Ltd.
— Tottori Yamakei Bearing Seisakusho Ltd.
— Nakai Bearings Co. Ltd.
— Fujino Iron Works Ltd.
— NSK Micro Precision Ltd.

12. Följande icke närstående importör samarbetade med kommissionen under denna undersökning: I.S.O. Import Standard Office (Frankrike).
13. Dessutom inkom många slutanvändare med synpunkter som beaktades i den mån de underbyggdes med bevis.

B. PRODUKT SOM ÄR FÖREMÅL FÖR UTREDNING OCH LIKADAN PRODUKT

14. Den produkt som omfattas av förfarandet är enradiga radialkullager med djupa spår och med en yttre diameter av högst 30 mm enligt KN-nummer 8421 10 10. Dessa kullager används huvudsakligen som mellanprodukt vid monteringen av konsumtions- och kapitalvaror eller för ersättningsändamål.
15. I Japan och gemenskapen säljs kullager huvudsakligen till två olika kundkategorier, industriella användare och distributörer.
16. Det konstaterades att de kullager som tillverkas i Japan säljs på hemmamarknaden och exporteras till gemenskapen, är de kullager som tillverkas av gemenskapens tillverkare, vad gäller fysiska gemenskaper och användningsområden. De ansågs därför vara likadana produkter enligt artikel 1.4 i förordning (EG) nr 384/96.

C. DEFINITION AV GEMENSKAPSINDUSTRIN

17. I förordning (EEG) nr 2685/90 (punkt 32) anses inte de japanskägda företagen med tillverkning i gemenskapen vara del av gemenskapsindustrin enligt artikel 4.1 a i förordning (EG) nr 384/96. Detta synsätt ansågs motiverat eftersom företagen står nära de japanska exportörer som exporterar den undersökta produkten. Företagen säljer all sin tillverkning till försäljningsdotterbolag i gemenskapen som också är japanska exportörer närstående och som också är engagerade i att sälja importerade kullager med ursprung i Japan. Under dessa omständigheter ansågs de producerande företag som är lokaliserade i gemenskapen kunna dra fördelar av illojala affärsmetoder. Tillverkarna ansågs under dessa omständigheter inte agera som normala gemenskapstillverkare utan snarare som en kompletterande försörjningskälla för de exportörer som anklagas för dumpning.
18. En av den gemenskapstillverkare som nämns i punkt 10 lämnade inte något svar på kommissionens frågeformulär inom den tidsfrist som fastställts av kommissionen. Med tanke på detta företags bristande samarbete uteslöts det från gemenskapsindustrin som den definieras i klagomålet och således från kommissionens fastställande av skada i samband med denna undersökning. Under återstoden av denna analys avses med gemenskapsindustrin följaktligen de samarbetsvilliga gemen-

skapstillverkare som stödde klagomålet och vars totala produktion av kullager utgör en större del av gemenskapens sammanlagda produktion enligt artikel 4.1 i rådets förordning (EG) nr 384/96.

D. SKADA

Förbrukning

19. Under perioden 1991 till 1994 ökade förbrukningen av kullager i de femton staterna i gemenskapen från cirka 390 miljoner enheter till cirka 536 miljoner enheter, d.v.s. med cirka 38 %. Denna expandering av marknaden har sin grund i den allmänna konjunkturcykelns inverkan på marknaden för kullager enligt vilken storleken på marknaden för kullager varierar med den allmänna aktivitetsnivån för användare av kullager.

Importens volym och marknadsandel

20. Mellan 1991 och undersökningsperioden minskade importen av kullager med ursprung i Japan från 808 ton till 618 ton, d.v.s. med 23,5 %. Försäljningen i gemenskapen av kullager med ursprung i Japan minskade från 19,6 miljoner enheter till 18,7 miljoner enheter, d.v.s. med 4,5 % under samma period.
21. I överensstämmelse med denna minskning och i motsats till gemenskapsindustrins påståenden har marknadsandelen för importen i fråga minskat stadigt sedan 1991. Marknadsandelen sjönk från 5,1 % 1991 till 3,5 % i 1994.

Importpriser

22. De priser som togs ut för vissa produkttyper av ett representativt urval av de japanska tillverkare som lämnat uppgifter om försäljningspriser jämfördes med de priser som togs ut av gemenskapstillverkare för identiska produkttyper, uppdelade på kundkategorier i fyra medlemsstater (Tyskland, Förenade kungariket, Frankrike och Italien). Mot bakgrund av deras samlade storlek och i överensstämmelse med tidigare undersökningar rörande kullager och rullager ansågs dessa marknader vara representativa för situationen i hela gemenskapen. På grundval av denna analys konstaterades det att japansk import uppvisade ett visst mått av prisunderskridande vilket fastställdes i förordning (EEG) nr 2685/90 (punkterna 35–36). Det ansågs emellertid inte lämpligt att dra några slutsatser av denna analys eftersom de berörda japanska företagen säljer för få produkttyper, som är identiska eller direkt jämförbara med de som tillverkas av gemenskapstillverkarna, i tillräckligt stora mängder för att det skall vara meningsfullt att göra en jämförelse med

gemenskapstillverkare. Under dessa omständigheter har, liksom i förordning (EEG) nr 2685/90 under översyn, inga enskilda marginaler för prisunderskridande fastställts för de berörda företagen.

Gemenskapsindustrins situation

Försäljning och marknadsandelar

23. Försäljningen av kullager tillverkade i gemenskapen av gemenskapsindustrin ökade från 81,6 miljoner enheter till 103,1 miljoner enheter mellan 1991 och undersökningsperioden, dvs. med 26,2 %. Gemenskapsindustrins marknadsandel minskade under samma period från 21,1 % till 19,2 %.

Priser

24. Gemenskapsindustrin har hävdade att de japanska exportörernas underskridande eller deras lägre priser ledde till en prispress som tvingade gemenskapens kullagertillverkare att sänka sina priser för att på så sätt, och till en icke ringa kostnad, försvara sina marknadsandelar. Enligt gemenskapsindustrin har underskridandet hindrat den från att göra prishöjningar under 1994, som var en period av uppsving efter en konjunktursvacka.
25. Vad gäller prisutvecklingen i gemenskapen mellan 1991 och slutet av undersökningsperioden (1994) för kullager sålda av gemenskapstillverkarna analyserades denna i detalj per kundkategori i Tyskland, Förenade kungariket, Frankrike och Italien för de produkttyper vars omsättning utgjorde 50 % av deras sammanlagda omsättning i gemenskapen. På grundval av detta konstaterades det att priserna (försäljning till alla kundkategorier) i genomsnitt sjönk med 3,9 % mellan 1991 och 1994. Mellan 1993 och 1994 steg emellertid priserna med 1,4 %. Beräknat per kundkategori konstaterades det att för försäljning till stora industriella tillverkare, som står för större delen av gemenskapstillverkarnas sammanlagda omsättning, sjönk priserna med 4,2 % mellan 1991 och 1994 medan de ökade med 1,7 % mellan 1993 och 1994. För försäljning till distributörer sjönk priserna mellan 3,1 % mellan 1991 och 1994 och med 0,4 % mellan 1993 och 1994.
26. Mot bakgrund av det faktum att gemenskapsindustrins försäljningsvolymerna ökade och därmed sänkte tillverkningskostnaderna gagnade de relativt stabila priserna gemenskapsindustrin. Hur som helst anses det mycket begränsade prisunderskridandet inte i nämnvärd omfattning ha pressat gemenskapsindustrin att sänka priserna. Till stöd för detta fann kommissionen att det vägda genomsnittliga priset för kullager med ursprung i Japan som såldes i gemenskapen ökade märkbart under undersökningsperioden för fastställande av skada.

Lönsamhet

27. Enligt gemenskapsindustrin hade prisunderskridandet och den prisutveckling som denna orsakade betydande verkningar för dess ekonomiska resultat. Analysen av de uppgifter som inlämnats av gemenskapstillverkarna i samband med den aktuella översynen visar emellertid att lönsamheten för den undersökta produkten tvärtom utvecklades från en vinst på 1 % 1991 till en vinst på 13 % 1994 exklusive extraordinära kostnader eller intäkter och visade en betydande återhämtning under 1994.

Tillverkning, kapacitet och kapacitetsutnyttjande

28. Mellan 1991 och 1994 ökade gemenskapsindustrins tillverkning från 93 miljoner enheter till 135 miljoner enheter, d.v.s. med 45 %. Gemenskapsindustrins kapacitet, uttryckt i ton, ökade med 0,5 % under samma period och kapacitetsutnyttjandet, även det uttryckt i ton, ökade från 74,9 % till 85,8 %.

Sysselsättning

29. Mellan 1991 och undersökningsperioden minskade sysselsättningen i gemenskapsindustrin från 1 418 till 1 177 anställda, d.v.s. med 17 %. Det bör observeras att undersökningen visade att de flesta gemenskapstillverkare hade gjort betydande ansträngningar för att omstrukturera för att öka produktiviteten i allmänhet under perioden i fråga. Enligt de offentliga uttalanden som gjorts av större gemenskapstillverkare anses det att denna omstrukturering var nödvändig för att övervinna strukturella brister och öka produktiviteten på lång sikt. En jämförelse mellan kapacitetsutvecklingen, kapacitetsutnyttjandet och tillverkningen visar att detta också lyckades — ett faktum som avspeglas i den ökade lönsamheten.

Slutsats om skada

30. Av analysen av dessa skadefaktorer som t.ex. gemenskapsindustrins lönsamhet, tillverkning, kapacitet, kapacitetsutnyttjande och försäljning framgår att dessa uppvisar en positiv tendens medan sysselsättningen uppvisar en negativ tendens. Vad gäller lönsamhet uppnår och i vissa fall även överstiger gemenskapsindustrins resultat de interna mål som vissa stora gemenskapstillverkare har satt upp. Detta leder till slutsatsen att gemenskapsindustrin inte drabbades av ekonomiska eller finansiella svårigheter.

E. ORSAKSSAMBAND

31. Gemenskapsindustrin har hävdade att importen från Japan har haft skadlig inverkan på dess resultat,

d.v.s. att resultatet skulle ha varit bättre om inte gemenskapsindustrin hade varit tvungen att anpassa sina priser neråt för att kunna konkurrera med de japanska exportörerna.

32. I enlighet med bestämmelserna i förordning (EG) nr 384/96 undersökte kommissionen därför huruvida den berörda importens volym och priser hade orsakat gemenskapsindustrins situation och haft en sådan inverkan att den skulle kunna betraktas som väsentlig enligt artikel 3.6 i förordning (EG) nr 384/96. I denna undersökning sörjdes det för att andra faktorer effekt på gemenskapsindustrin inte tillskrevs den berörda importen.

33. I detta sammanhang visar för det första den detaljerade analysen av de priser som tillämpades av gemenskapstillverkarna under perioden enligt redogörelsen ovan att importen i fråga inte hade någon väsentligt inverkan på de priser som tillämpades av gemenskapstillverkarna och följaktligen inte heller på deras ekonomiska resultat eller på någon av de faktorer som tagits upp ovan.

34. För det andra bör det erinras om att importen från Japan minskade både absolut sett och uttryckt i marknadsandelar under undersökningsperioden. Visserligen minskade gemenskapsindustrins marknadsandelar också, men minskningen av den japanska importens marknadsandelar skedde snabbare uttryckt i procent än gemenskapsindustrins. Det verkar därför rimligt att dra slutsatsen att gemenskapsindustrin i motsats till vad den själv påstår inte förlorade några marknadsandelar till japansk import.

35. För det tredje kännetecknades hela undersökningsperioden av betydande import från andra länder än Japan varvid dessa länders marknadsandel ökade från 51,65 % 1991 till 63,68 % 1994.

36. För det fjärde var andelen japanska företag som hade tillverkning i gemenskapen och som var dotterbolag till de exportörer som berördes av detta förfarande betydande under hela perioden, även om den minskade från 12,2 % 1991 till 10,2 % 1994.

37. För det femte hävdade gemenskapsindustrin att den försvagad av tidigare dumpning var oförmögen att under en period av ekonomiskt uppsving möta sina kunders efterfrågan och att den för att kunna investera i ny kapacitet behövde en avsevärt högre avkastning på sin försäljning än den som registrerades under undersökningen. Kommissionen anser dock att det är normalt affärsbeteende att minska kostnader, särskilt när industrin befinner sig i ekonomisk

recession. Å andra sidan kan det vara normalt att under en högkonjunktur öka kapaciteten och att finansiera detta genom normala finansiella resurser. Denna begränsning av kapaciteten bör alltså inte tillskrivas importen i fråga.

38. Slutligen, vad gäller den minskade sysselsättningen, bör det observeras att undersökningen visade att de flesta gemenskapstillverkare hade företagit betydande omstruktureringsåtgärder under perioden i fråga för att öka produktiviteten i allmänhet. Enligt de offentliga uttalanden som gjorts av större gemenskapstillverkare anses det att denna omstrukturering var nödvändig för att övervinna strukturella brister och öka produktiviteten på lång sikt. En jämförelse mellan kapacitetsutvecklingen, kapacitetsutnyttjandet och tillverkningen visar att detta också blev resultatet — ett faktum som avspeglas i den ökade lönsamheten.

Slutsats och orsakssamband

39. Mot bakgrund av ovanstående undersökningsresultat dras slutsatsen att importen i fråga inte i sig hade någon större skadevållande inverkan på gemenskapsindustrins situation. De påståenden om att de gällande åtgärderna var otillräckliga för att uppväga tilltagande skada vilka framfördes i den begäran om interimsoversyn som ingavs av gemenskapsindustrin vederläggs dämed. Det faktum att gemenskapsindustrin inte uppvisat ännu bättre resultat kan snarare härröra från annan import från tredje land och från den japanska tillverkningen i gemenskapen.

F. OMSTÄNDIGHETER SOM ANGES I ARTIKEL 11.2 I FÖRORDNING (EG) Nr 384/96

40. Den femårsperiod som anges i artikel 11.2 första stycket i förordning (EG) nr 384/96 löpte ut i september 1995. Enligt artikel 11.7 i förordning (EG) nr 384/96 bör den aktuella interimsoversynen därför också omfatta de omständigheter som avses i artikel 11.2 i samma förordning. I artikel 11.2 första stycket i förordning (EG) nr 384/96 anges att en slutgiltig antidumpningsåtgärd skall upphöra att gälla fem år efter det att den infördes eller från den dag då den senaste översynen av såväl dumpning som skada avslutades, om det inte konstateras att åtgärdernas upphörande sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fortsätter eller återkommer. I det andra stycket i artikel 11.2 uppges att sannolikheten för detta exempelvis kan styrkas

genom bevis för att skadans undanröjande helt eller delvis är beroende av gällande åtgärder eller bevis för att exportörernas omständigheter eller marknadsvillkoren är sådana att det finns anledning att förmoda att den skadevållande dumpningen skulle fortsätta.

41. Som framgår ovan har de åtgärder som är föremål för översyn minskat den aktuella importens skadliga inverkan så att den inte längre kan betecknas som väsentlig enligt artikel 3.6 i förordning (EG) nr 384/96.
42. Gemenskapsindustrin har framhållit att det är troligt att den väsentliga skada som orsakats av importen i fråga skulle återkomma om den åtgärd som är i kraft skulle upphöra att gälla. Gemenskapsindustrin grundar sina argument på följande faktorer: För det första att importen från Japan absolut sett har ökat efter undersökningsperioden och att detta har medfört att priserna ytterligare sjunkit eller ej har höjts. Trots de uppgifter som framlagts av gemenskapsindustrin går det inte att på grundval av tillgängliga fakta dra slutsatsen att en ökning av importvolymen väsentligen kommer att påverka utvecklingstendensen beträffande marknadsandelarna och gemenskapsindustrins priser. För det andra att importen i fråga kommer att ha en fortsatt menlig inverkan oavsett dess relativt låga marknadsandel och de betydande marknadsandelar som innehas av de japanska tillverkarna belägna inom gemenskapen. I detta avseende bör det erinras om att den japanska importens marknadsandel för det första minskar, att importen från andra länder än Japan för det andra ökar och att de japanska tillverkningsanläggningar som är belägna inom gemenskapen för det tredje har en väsentlig och stabil marknadsandel.

43. Mot bakgrund av dessa ekonomiska tendenser och denna slutsats, att den japanska importens inverkan på gemenskapsindustrins situation under undersökningsperioden inte var väsentlig och att gemenskapsindustrin har återhämtat sig från tidigare dumpning, är kommissionens ståndpunkt att det inte är sannolikt att de gällande antidumpningsåtgärdernas upphörande skulle skapa en situation där väsentlig skada på grund av denna import skulle återkomma.
44. Vad gäller exportörernas omständigheter visar officiell statistik att tillverkningskapaciteten för kullager i Japan har förblivit stabil från 1990 till 1994 och därefter ökat i samband med den ökade efterfrågan på världsmarknaden, vilket bekräftar ovanstående slutsats.

45. Avseende marknadsvillkoren bör det än en gång påpekas att situationen för gemenskapsindustrin under 1994 tydligt förbättrades på kullagermarknaden. Detta ledde till ökad lönsamhet. Utvecklingen fortsatte och förbättrades ytterligare efter undersökningsperioden vilket framgår av de allmänna resultat som de större gemenskapstillverkarna offentliggjorde för 1995. Det är inte troligt att denna situation skulle förändras som en följd av att nu gällande åtgärder upphör att gälla.

G. DUMPNING

46. Mot bakgrund av denna slutsats ansåg kommissionen inte det vara nödvändigt att analysera huruvida importen i fråga var dumpad och om dumpningsmarginalen i så fall hade ökat eller ej, eftersom detta inte skulle ha någon betydelse för analysen och således inte ändra de slutsatser som fastställts.

H. SLUTSATS

47. Mot bakgrund av ovanstående undersökningsresultat av interimsoversynen av de antidumpningsåtgärder som är i kraft för import av kullager med ursprung i Japan bör antidumpningsförfarandet för denna import avslutas i enlighet med artikel 9 i förordning (EG) nr 384/96 och antidumpningsåtgärderna som för närvarande är i kraft upphöra att gälla i enlighet med artikel 11.2 i förordning (EG) nr 384/96.
48. Kommissionen har informerat berörda parter, inklusive gemenskapsindustrin, om sina utredningsresultat. Efter att ha informerats av kommissionen om dessa sakuppgifter, utredningsresultat och slutsatser lämnade företrädare för gemenskapsindustrin

ytterligare synpunkter, både skriftligt och muntligt, rörande den japanska importens inverkan på gemenskapsindustrin. Kommissionen beaktade dessa uppgifter, men drog slutsatsen att dessa inte ändrar de slutsatser som nämns ovan. Vissa medlemsstater har inom rådgivande kommittén rest invändningar mot detta beslut. I enlighet med artikel 9.2 i förordning (EG) nr 384/96 lämnade kommissionen en rapport till rådet om resultaten av samråden tillsammans med ett förslag om att interimsförfarandet skulle avslutas och åtgärderna i kraft upphöra att gälla. Eftersom rådet inte med kvalificerad majoritet beslutade annorlunda inom en månad anses förfarandet avslutat.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Antidumpningsförfarandet rörande import av kullager med en yttre diameter av högst 30 mm enligt KN-nummer 8482 10 10 med ursprung i Japan avslutas härmed och de gällande antidumpningsåtgärderna för denna import skall upphöra att gälla.

Artikel 2

Detta beslut skall tillämpas från och med dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den 2 april 1997.

På kommissionens vägnar

Leon BRITTAN

Vice ordförande